

Adventes Vēstis

2024
NOVEMBRIS
346

SEPTĪTĀS DIENAS ADVENTISTU
LATVIJAS DRAUDŽU
SAVIENĪBAS IZDEVUMS

Ernstam Glikam
360

LŪGŠANU NEDĒĻA: PIEDOŠANA

KAS IR TAVS SKOLOTĀJS?

Jauniešiem:
Lūgšana

Bērniem un pusaudžiem:
Niknuma liesmas

Kā lūgt par
slimajiem?

Saturs:

- 04 ATSKATS
Valkas draudzes trīskāršie svētki
- 06 PIEMIŅA
Ar skatu uz augšu.
Benitas Matisones piemiņai
- 08 ATSKATS
Lūgšanu kalpotāju satikšanās
“Cik ilgi?”
- 10 ATSKATS
Grāmatas “Kurš liek ziedēt ābelēm?”
liecību autori un lasītāji svin
svētkus jau piekto reizi
- 11 AKTUĀLAIS JAUTĀJUMS
Kā lūgt par slimajiem?
- 12 VĀRDS MĀCĪTĀJAM
Kas ir tavs skolotājs?
- 14 TĒMA
Ernstam Glikam 360
- 17 TĒMA
Glika dienas Alūksnē
- 18 TĒMA
Lūgšanu nedēļa: piedošana
- 19 PA ELENAS VAITAS DARBU
LAPPUSĒM
Par lūgšanu
- 20 LŪGŠANU NEDĒĻA/ LIECĪBA
Spēks no augšienes
Mana pateicība Dievam
- 22 PA BĪBELES LAPPUSĒM
Ellišķīgā izmeklēšana
- 26 JAUNIEŠIEM
Lūgšana
- 27 JAUNIEŠIEM/ ATSKATS
Eiropas adventistu jauniešu
kongresa plānošana Itālijā
- 28 VESELĪBA
Sarkanie kāposti
- 29 BĒRNIEM UN PUSAUDŽIEM
Niknuma liesmas

“Adventes Vēstis” ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu savienības izdevums.
Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.
Iznāk reizi mēnesī. Tirāža: 600 eks.
Galvenā redaktore: Anitra ROZE
Redakcija: Agris BĒRZIŅŠ, Elvīra GRAKOVIČA, Imants ĢIPSLIS,
Vīneta KRAULIŅA, Māriete LIPSKA, Andris PEŠELIS.
Dizains un makets: Libri Style SIA
Izdevējs: SDA Latvijas draudžu savienība
Adrese: Baznīcas iela 12A, Rīga, LV-1010
E-pasts: adventesvestis@inbox.lv
Iesūtītos materiālus redakcijai ir tiesības rediģēt.
Par reklāmas izvietošanu uz 4. vāka rakstīt
adventesvestis@inbox.lv.

VĀRDS REDAKCIJAI

“Lūgšana ir sirds atvēršana Dievam kā draugam. Ticības acs Dievu redzēs ļoti tuvu, un lūdzējs var iegūt dārgus pierādījumus par dievišķo mīlestību un godību ap viņu. [...] Tuva satiksme ar Dievu dvēselei ļauj pilnīgāk un dziļāk izprast Dieva prātu.” (E. Vaita “Liecības draudzei” 4. sēj., 533., 534. lpp.)

Daudzi no mums šos skaistos un īpašos vārdus ir lasījuši ne reizi vien. Varbūt pat zinām tos no galvas. Varbūt pat kādam šie ir pirmie vārdi, kuri nāk prātā, dzirdot vārdu “lūgšana”.

Novembris adventistu draudzēs ir lūgšanu nedēļas mēnesis, kad ļaudis pulcējas kopā dievnamos, mājas grupās, telefonkonferencēs, *Zoomā*, pa diviem, trim vai lielākos pulciņos, lai kopā lūgtu, lai pienestu Debesu Tēvam savu pateicību, pielūgsmi, aizlūgšanas.

Mūsu žurnālā šomēnes Tēmas raksts runā par piedošanu, kas noteikti – šī vārda pilnīgajā nozīmē – nav iespējama bez lūgšanas. Jo tikai lūgšana piedošanu dara iespējamu, tikai lūgšana palīdz saprast vajadzību pēc piedošanas, dara sirdi un prātu spējīgu piedot, tikai lūgšana dziedē, tikai lūgšana paceļ.

Tā kā lūgšanu nedēļas tēma šogad ir veltīta Dieva Vārdam, tad otrs raksts, uz kuru vēlos vērst jūsu uzmanību, ir raksts par Ernstu Gliku – vīru, kurš pirmais iztulkoja Dieva Vārdu latviešu valodā. Kāds bija šī cilvēka gājums, viņa izaicinājumi, viņa cīņas, par to lasiet šajā žurnālā, savukārt decembrī būs turpinājums, kurā mācītājs Andris Pešelis vairāk iedziļināsies Glika Bībeles valodā, kura joprojām daudziem Dieva Vārda draugiem ir viena no tuvākajām.

Lūgšanu tēmai veltīta arī lappuse Jauniešiem un Aktuālais jautājums – katrā no šīm rubrikām ieskicēts atšķirīgs lūgšanu aspekts. Šo tēmu turpina arī sadaļa Pa Elenas Vaitas darbu lappusēm, kur aplūkots Kristus dotais lūgšanu piemērs.

Rubrikā Vārds mācītājam lasiet Līvānu draudzes un Daugavpils grupas mācītāja Daiņa Rudziša pārdomas par tēmu “Kas ir tavs skolotājs?”, bet lappusīte Veselība šoreiz veltīta sarkanā kāposta vērtībai – atradīsiet gan interesantu informāciju par šo dārzeņi, gan receptes medicīniskiem nolūkiem un izmantošanai savā ikdienas ēdienkartē.

Tas, protams, nav viss, ko esam jums sagatavojuši, tāpēc aicinu lasīt žurnālu pašiem un dāvināt to saviem mīļajiem! Lai ikvienam no mums šis skaistais rudens mēnesis ir svētīts ar sirdsmieru, gaišām pārdomām un īpašu Dieva tuvumu! Atcerieties: “Lūgšana ir sirds atvēršana Dievam kā draugam.” Lai jums piepildīts šis draudzības laiks!

Anitra Roze,
AV galvenā redaktore

Šis mēnesis adventistu kalendārā sākas ar īpašu laiku — Lūgšanu nedēļu, kura vieno ticības brāļus un māsas visā pasaulē kopīgās lūgšanās un pārdomās par Dieva darbu mūsu dzīvē un draudzes kopienās. Šis ir laiks, kad apzināti veltām brīžus, lai tuvotos Dievam un meklētu Viņa vadību, lūdzot gan par savu draudzi un ģimeni, gan par mūsu sabiedrību un pasauli.

Debesu Tēvs Savā Vārdā mūs aicina: “*Kad jūs Mani tad piesauksit, Es jums atbildēšu, un, kad jūs nāksit un Mani pielūgsit, Es jūs paklausīšu.*” (Jeremijas 29:12)

Kādā nesenā darba ceļojumā piedzīvoju īpašu laiku pārdomām, atrodoties Varšavas lidostā. Gaidot nākamo reisu astoņas stundas, devos meklēt klusāku vietu, lai lasītu, rakstītu, pārdomātu, plānotu darbus un lūgtu. Lidostas termināļu steiga un kņada nešķīta tam piemērota — balss, pastāvīga cilvēku plūsma un ziņojumi atgādināja par mūsu nepārtraukti mainīgo un steidzīgo pasauli. Atcerējos kolēģes teikto par kapelu, un, kad tur nonācu, mani pārņēma negaidīts miers. Pavadiju vairākas stundas lūgšanu telpā, lūdzot, lasot un pārdomājot, un novēroju, kā arī citi, galvenokārt stjuarti, ienāca, lai isi atpūstos vai lasītu. Sešu stundu laikā novēroju, ka telpā ienāca vien seši lūdzēji — četri islāmticīgie un divi kristieši. Protams, ir skaidrs, ka kristieši ikdienā lūdz Dievu arī pie sevis klusībā, bet šī specifiskā pieredze lidostā lika apzināties, cik bieži ikdienas steigā aizmirstam

par lūgšanu un Dieva klātbūtni. Tā man bija atgādinājums, ka mums, kristiešiem, vajadzīga dzīva, apzināta ticība un drosme sekot Dievam gan privāti, gan publiski. Runājot par kalpošanu Latvijā, man ir liels prieks apmeklēt adventistu draudzes dažādās Latvijas pilsētās, iepazīstot katras draudzes vēsturi, aktualitātes un uz klausot brīnišķīgus ticības brāļus un māsas, viņu dzīvesstāstus un garīgo pieredzi. Ir aizkustinoši vērot, kā Dieva Gars mūs visus vieno zem Kristus karoga un vada kopīgā kalpošanas darbā, kur katrs nesam savu īpašo ieguldījumu. Tā ir svētība, ka iznākusi jau piektā liecību grāmata “Kurš liek ziedēt ābelēm?”, kurā apkopotas liecības par Dieva darbu līdzcilvēku dzīvē Latvijā. Šī grāmata ir dzīvs pierādījums un ticību stiprinošs atgādinājums tam, ka Dievs darbojas mūsu vidū šeit pat, Latvijā, mūsu līdzcilvēku dzīvē.

Šajā oktobrī piedalījos arī Ceļa meklētāju un Piedzīvojumu meklētāju klubu direktoru seminārā Skangaļmuižā, kur kopā pavadīju nedēļas nogali ar aktīvajiem un enerģiskajiem brāļiem un māsām, kas darbojas ar bērniem, pusaudžiem un jauniešiem. Notika apmācības, plānošana, pieredzes apmaiņa un garīga stiprināšanās. Īpašs viesis bija evaņģēlists un misionārs Džons Bišops no Lielbritānijas, kurš dalījās savā pieredzē, atgādinot par lūgšanu un personīgās liecības garīgo spēku un ietekmi.

Teoloģijas studiju nedēļās piedzīvoju dziļus garīgus mirkļus Adventistu Teoloģijas seminārā Polijā, kur mācos kā students Endrūsa universitātes maģistra grāda programmā. Neaizmirstams bija Svētā Vakarēdiena dievkalpojums kopā ar Polijas draudzes locekļiem un studentiem Podkova Lešnas draudzē, kur spēcīgi piedzīvoju Dieva un cilvēku piedošanas spēku, kas, kā teikts Kolosiešiem 3:13, sniedz mums iespēju piedot citiem un saņemt piedošanu, kā arī Kristus mums ir piedēvis: “[...] *ka jūs cits citu panesat un cits citam piedodat, ja vienam ir ko sūdzēties par otru; tāpat kā mūsu Kungs jums piedēvis, piedodiet arī jūs.*”

Šogad pieminam arī Ernsta Glika tulkotās Bībeles 360. jubileju. Glika Bībele ir īpaša dāvana mūsu tautai, kas nesusi Dieva Vārdu, spēcīgi ietekmējot latviešu tautas garīgo dzīvi. Tā mums māca par Bībeles dziļumu un spēku, aicinot uz piedošanu, sirdsmieru un dievbijību. Kā teica Jēzus: “*Debess un zeme zudīs, bet Mani vārdi nezudīs!*” (Lūkas 21:33)

Būsim sakņoti Dieva Vārdā un lūgšim, lai Viņš turpina iedvesmot un stiprināt mūsu ticību, nesot cerību un mīlestību Latvijas tautai un pasaulei!

SDA Latvijas
draudžu savienības
prezidents/ bīskaps

J. Bišops

VALKAS DRAUDZES TRĪSKĀRŠIE SVĒTKI

“Ir dienas it kā kalnu gali,
Kas gadu tālē nepagaist,
Tās atmiņā uz mūžu paliek
Un atceroties sirdī kaist!”
(Autors nezināms)

19. oktobrī Valkas draudzē svinējām 115 gadus kopš adventistu kustības Valkā, 30 gadus kopš draudzes atjaunošanas un 25 gadus kopš Valkas dievnama ieviešanas. Bija trīskārši svētki.

Atskatoties vēsturē, jāpiemin, ka Valkas draudze dibināta laika posmā no 1908. līdz 1910. gadam. Lieldienu laikā sludinātājs Jānis Dreimanis dzīvoja Valkā un kalpoja draudzei. Darbs nebija viegls. Ģimenē bija trīs bērni, gaidīja ceturto. Katru piektdienas vakaru no tālākas apkārtnes sabrauca gan draudzes locekļi, gan interesenti, kurus vajadzēja uzņemt un izguldīt. Dažreiz visa grīda bija pilna gulētājiem. Paši mazākie bērni gulēja veļas grozos. Draudze pulcējās Jaunajā ielā 8, igauņiski – *Uus* ielā.

Valkā ieradās sludinātājs Jānis Driķis, bet viņa dēls Herberts Driķis, vēlāk Latvijā un Krievijā pazīstams sludinātājs, ir dzimis Valkā.

No 1916. g. rudens Valkā dzīvoja un darbojās sludinātājs Jēkabs Šneiders. Tas bija kara laiks, kurš bija “izklidinājis” gan draudzes locekļus, gan sludinātājus. J. Šneiders bija vienīgais iesvētītais sludinātājs visā Latvijā. Līdz ar to Valka kļuva par Latvijas draudžu centru. Br. Šneiders

turpināja izdot žurnālu “Ciānas sargs”, kura pirmais numurs iznāca 1906. gadā Rīgā.

Līdztekus tam iesākās otra adventistu žurnāla “Adventes Vēstnesis” izdošana. Tā pirmais numurs iznāca Valkā 1916. g.

Par aktīvu darbību J. Šneideram draudēja arests, un 1919. gadā viņš devās uz Krieviju. No 1919. gada līdz 1921. gada decembrim Valkā kalpoja Augusts Zommers. Viņš bija beidzis misijas skolu Frīdensauā, Vācijā.

Nākošais sludinātājs, kas dzīvoja un kalpoja Valkā, bija Jānis Buile.

1937. gada februārī Latvijā pēc K. Ulmaņa rīkojuma notika draudžu pārrēģistrācija, un draudzes, kurās bija mazāk par 50 locekļiem, tika likvidētas un pievienotas lielākām. Valkas draudzes locekļi tika pievienoti Rūjienas un Valmieras draudzei, bet tomēr dievkalpojumus apmeklēja Valgas draudzē. Par tulkus kalpoja māsa Īda Zibene (mirusi 1971. g. 24. februārī). Viņa prata latviešu, krievu, vācu un igauņu valodu, bija maza auguma, bet vienmēr priecīga un dziļi ticīga. Draudze bija visa viņas dzīve.

Valkā adventistu palika arvien mazāk, jo padomju laikā nekāds misijas darbs nenotika. Kā pēdējā draudzes locekle 1981. gada 4. februārī nomira Marta Štifte (Štifts). Viņu izvadīja sludinātājs Ārijs Glāzers, kuru mēs abas (Aina un Līga) pazinām kā dzīves gudru un dievbijīgu brāli Kristū. Valkā vairs nebija neviena adventista, bet tieši

bērēs tika iesēta garīgā sēkla jaunam sākumam. Kristības notika 1983., 1984. un 1986. gadā. Bībeles stundas vadīja br. Glāzers, bet nodarbības ar dziesmām kuplināt dažreiz atbrauca Jānis Geide ar savu komandu.

Esam pietuvinājušies šobrīd draudzē esošajiem brāļiem un māsām. 1986. gadā uz Valku no Baltkrievijas pārcēlās Oļega Ļebedeva ģimene. Valkā atkal bija adventisti. 1992. gadā igauņu draudze organizēja semināru Valgas Kultūras namā. To vadīja igauņu sludinātājs Ila Perne (*Ūla Pārne*). Ielūgumi tika izdalīti arī Valkā. Seminārā paralēli darbojās krievu un latviešu grupa, bet latviešu grupa semināra vidū izjuka, jo uz robežas tika ieviesta jauna kārtība – tiem, kuriem nebija pastāvīgas robežpārejas atļaujas, nebija naudas, ko maksāt katru vakaru, šķērsojot robežu. Pēc semināra no latviešu grupas tika kristīts tikai Einārs Igaunis, kurš pievienojās Valgas draudzei.

1994. gadā Valkā semināru organizēja un vadīja Inta un Uldis Priedes. Līdztekus Bībeles izpēte notika arī Vijciemā. Bija kristības.

Arī es (Līga) uzzināju vēsti par Dievu interesantā veidā. Dzīvoju netālu no Igaunijas robežas. Kādu dienu sieviete vārdā Lidija no Igaunijas pāri pļavai atnāca pie manis uz māju, meklējot lauku pienu. Mums toreiz bija gotiņas, un es labprāt iepazīnos un pārdevu viņai pienu. Viņa man sāka stāstīt par Jēzu un ka svētā diena pēc Bībeles ir sabats. Ar

Mācītājs Ārijs Glāzers

interesi klausījos un visu pieņēmu kā patiesību. Vēlāk arī mana māte, tēvs un brālis. Ar māti priecīgas gājām pāri pļavai uz Valgas baznīcu, jo tur visi bija laipni un tur bija patiesība, kuru tik ilgi meklējām. Mūs kristīja Oliveris Siliņš 1994. gada 19. martā Valmierā: Ingu Sieriņu (agrāk Klaipiņu), Ingu Igauni, Anastasiju Zelču un mani – Līgu Zelču (tagad Veipu).

Inga Sieriņa saka: “Par mūsu draudzīti varu teikt tikai, ka tā man ir ļoti mīļa – kā otrās mājas, kā otrā ģimene. Paldies Debesu Tēvam, ka pirms tiem 30 gadiem Viņš sūtīja Intu un Uldi Priedes uz šo pusi vadīt Bībeles semināru un Valkā atjaunoja draudzi, ka uzrunāja mūsu sirdis, vilka mūs pie sevis. Slava Dievam!”

Tika nodibināta Valkas draudze ar 23 locekļiem. Latvijas draudžu savienības kongresā par Valkas un Smiltenes draudžu sludinātāju tika apstiprināts Ārijs Glāzers. Pēc kāda laika (1997. g. februārī) kā Bībeles strādnieks te sāka darboties Tālivaldis Vilnis (oficiāli no 1997. g. augusta, pēc LDS kongresa).

Pēc diviem semināriem draudze jau bija gana liela, un Dieva žēlastība ir neizmērojama. Tika dāvētas telpas,

izremontēts un atklāts dievnams pilsētas centrā.

Jubilejā Valkas draudze izbaudīja to, cik Dievs ir bijis labs. Atcerējāties gan priecīgus, gan arī bēdīgus mirklus. Dievs mūs nekad nav pametis vienus. Pašlaik draudzes garīgie vadītāji ir draudzes vecākie Einārs Igaunis un Tarass Afanasjevs. Jāpiemin arī māsa Gaļinas un viņas ilgus gadus vadītā “Sarkanā krusta” ciešā sadarbība ar Valkas draudzi.

Svētku ieskaņu ievadīja mācītājs Tālivaldis Vilnis. Izskanēja Dievu pagodināšanas dziesmas, tika sagaidīts arī Latvijas draudžu savienības prezidents Imants Ģipslis ar sievu, Dzintars Ozoliņš, Aldis Zēmele un pārstāvji no Valgas draudzes.

Draudzē ir kalpojuši arī mācītāji Agris Bērziņš un Normunds Ģipslis (viņi bija atsūtījuši apsveikumu, kas tika rādīts uz ekrāna) un palīgmācītājs Gustavs Latgalis.

Tālivaldis Vilnis atcerējās Vijciemā sastaptos Intu un Uldi Priedes un atzina: “Tajos gados bijām jauni, dulli un enerģijas pilni, bet Inta un Uldis bija pacietīgi, lēnām un mierīgi vadot uz pareizā ceļa.” Sirsnīgs paldies tika izteikts Intai un Uldim.

Jubilejas svinīgajā dievkalpojumā izskanēja dziesma par to, ka cilvēks, kurš nav pratis īsti mīlēt, iebrien purvā, līdz saprot, ka mīlēt vajag vienīgi to, kas ir Mūžīgs un Īsts. Šo dziesmu izpildīja ansamblis “Sastapšanās”, kura sastāvs dažreiz mainās. Mūs iepriecināja Dace pie klavierēm, Baiba un Gunta dziedot un akordeonists Miks Vilnis.

Pēc maltītes gājām pastaigāties pa skaisti sakopto Pedeles upes krastu, Valku un Valgu. Kāpjot kalnā pie upes, kura vijas starp divām robežpilsētām, varēja vērot brīnumainu rudens ainavu. Bērni un jaunieši, ar kuriem Dievs mūs ir svētījis, priecājās un šūpojās šūpolēs Valgas un Valkas pusē. Viņi aktīvi piedalās Ceļa meklētāju un Piedzīvojumu meklētāju klubā, kuru vada Mikus un Solvita Meziši.

Dievs ilgojas, lai esam Viņa pusē. Jēzus mums iet pa priekšu, mums tikai jāseko. Intas Priedes mīļākā rakstu vieta Bībelē ir 3. Jāņa vēstules 4. pants: “Man nav lielāka prieka, kā dzirdēt, ka mani bērni dzīvo patiesībā.”

Paldies Debesu Tēvam par satikšanos un žēlastību!

Aina Hommika un Līga Veipa

Draudzes vecākā E. Igauna un vecākā diakona T. Viļņa iesvētīšana. Mācītājs Ā. Glāzers

Ap 1993. gadu. Igaunu draudze ar E. Igauni pulkā.

I. Priede ar meitenēm šūpolēs uz robežas

AR SKATU UZ AUGŠU BENITAS MATISONES PIEMIŅAI

21. oktobris Latvijas adventistu saimē atnāca ar sēru vēsti – augšāmcelšanās cerībā aizmigusi draudzes māsa Benita Matisone. Daudziem no mums, īpaši Rīgas 1. draudzē, Benita aizvien ir bijusi kā draudzes labā sirds – vienmēr mierīga, sirsnīga, vienmēr ar kādu labu vārdu. Viņa atcerējās mūsu ģimenes locekļu vārdus un aizvien apjautājās, kā viņiem klājas, kā ar veselību. Ticu, ka Benita arī lūdza par mums un mūsu mīļajiem, jo mēs, draudze, bijām viņas sirdī, bijām viņas Debesu dāvētā ģimene. Paldies Debestēvam par mūsu Benitu, par iespēju viņu pazīt un mācīties no viņas!

Benita Matisone dzimusi 1937. gada 25. augustā Žaņa un Millijas Matisonu ģimenē. Par Dievu meitenei mācīja jau vecmāmiņa un māte, bet Bībeles stundas Benitai un viņas mātai Helmai pasniedza mācītājs Edgars Čerņevskis.

Benita tika kristīta 1955. gada 30. septembrī Rīgā. Kristīja mācītājs Ernests Pavasars.

1969. gadā Benita Matisone tika aicināta par Bībeles strādnieci Rīgas 1. apvienotajā draudzē. Viņas uzdevums bija pasniegt draudzes interesentiem Bībeles stundas. Ne viens vien jaunais draudzes loceklis ir ienācis draudzē tieši pateicoties Benitas mācītājam Bībeles stundām.

Benita mīlēja Dieva Vārdus, mīlēja Jēzu un no visas sirds bija Viņam nodevusies. Visa viņas dzīve, visas viņas intereses bija saistītas ar draudzi un tās labklājību.

Benitas ģimenē ļoti gaidīja Kristus otro atnākšanu. Viņu dzīvokli Pārdaugavā, Nometņu ielā katru

vakaru kopīgā lūgšanā vienojās Benita, viņas māsa Helma un viņu māmiņa Millija.

Tad vecumdienās smagi saslīma un ticībā uz augšāmcelšanos aizmīga Benitas māte Millija, pēc tam māsa Helma. Abas tika apglabātas kapsētā pie Liezēres dievnama “Cērpos”.

Pēdējā no ģimenes savā mājvietā palika Benita ar nelokāmu ticību, ka reiz viņas vientulība beigsies un viņa atkal tiksies ar visiem saviem mīļotajiem mūžībā, Kristāljūras krastā.

Visas domas Benitai ir bijušas par Dievu un Debesīm. Viņa pratusi no galvas citēt Bībeles rakstu vietas un prasmīgi tās izmantot dažādās dzīves situācijās un sarunās ar līdzcilvēkiem.

Svarīgi ir pieminēt vēl kādu būtisku Benitas īpašību – viņa nekad netika ieņēmusi kāda draudzes locekļa pozīciju, lai nostātos pret cita draudzes locekļa viedokli. Benita centās ieturēt līdzsvarotu nostāju un nest samierinājumu starp dažādiem cilvēkiem draudzē. Viņa nekad nav pieslējusies kādam radikālam viedoklim vai nostājusies opozīcijā draudzes vadītājiem, bet ar visu nopietnību un no visas sirds atbalstījusi Septītās dienas adventistu organizāciju un tās vadītājus, uzsverot, ka tikai vienotībā ir spēks, bet nevienprātībā – šķelšanās un juceklis.

Benitas acu priekšā Rīgas 1. draudze atguva savu dievnamu Baznīcas ielā 12a un pārcēlās uz turieni no J. Kupalas ielas 9. Draudze auga, mainījās Dieva bērnu paaudzes. Benita piedzīvoja valsts varas maiņu no padomju iekārtas uz atjaunoto neatkarīgo Latviju. Viņa bija klāt visos Bībeles semināros Latvijas atmodas gados. Viņa bija klāt lūgšanu grupās un aizlūgšanās par slimajiem. Benita bija uzcītīga draudzkopec un prasmīga sabatskolas skolotāja. Cik tas bija viņas spēkos, viņa uzticīgi darbojās savas mīļās draudzes labā. Viņas zināšanas un iespaids ir stiprinājis draudzi. Katru dievkalpojumu Benita bija

dievnamā. Viņas padoms, laipnais smaids un vienkārši klātbūtne nesa iedrošinājumu ikvienam, kurš nonāca ar viņu saskarē.

Intervijā, kas publicēta “Adventes Vēstīs” 2015. gada novembrī, Benita teica: “[...] tagad es saprotu, cik liela nozīme ir lūgšanām. Staigādama un citiem Bībeli mācīdama, es daudz ko esmu iemācījusies no galvas – Bībeles stundu tēmas, pravietojumus, rakstu vietas, visu, ko tagad internetā klausās kā jaunumu, es to visu sen zinu. Bet kontakts ar Dievu, lūgšanu dzīve man tagad ir pilnīgi cita. Es tagad domāju citādi nekā tad, kad gāju pie cilvēkiem mācīt Bībeli. Esmu sapratusi un katru reizi no jauna saprotu, ka pirmajā vietā ir Kristus. Arī Bībeles stundās apgūtie pravietojumi visi kā viens norāda uz Kristu. Ir mazāk svarīgi, kas kurā gadā papildījies, daudz svarīgāk ir saprast, ko tas aino, raudzīties dziļāk. Viss izskatīsies daudz citādāk, ja visur redzēsim Kristu. Ar visu milzīgo bagātību tu esi nabags, ja tev nav Kristus. [...] Dievs ir labs. Jā, Dievs ir labs.”

Andris Pešelis

Maija Žube: Benita savā ģimenē bija jaunākā meita. Viņai bija vecāka māsa Helma un brālis Ēriks. Tēvs Žanis apmeklēja baptistu draudzi, bet māte Millija – adventistu, tomēr tas netraucēja vienprātīgi audzināt bērnus kristīgā garā.

Ģimenē tika ievērota perfekta kārtība un tīrība. Gan fiziski, gan arī garīgā ziņā. Mājās nebija ne putekļu, ne strīdu, ne lamu vārdu. Tāda sirdstīrība un sirdsskaidrība Benitai piemita visu mūžu.

Benitas sirdslieta bija ķīmija. Viņa arī gribēja studēt ķīmiju, bet tajos laikos, kad mācības un iestājek sāmeni notika arī Dieva svētajā dienā sabatā – sestdienā, tas nebija iespējams, jo Benita izvēlējās palikt uzticīga Dievam un svinēt Radīšanas piemiņas dienu.

Īsu brīdi viņa varēja strādāt ķīmijas laboratorijā, bet arī šis darbs bija jāatstāj, jo sabatā Benitas prioritāte bija atrasties dievnamā kopā ar Dievam uzticīgiem ļaudīm.

Dievs viņu neatstāja un vadīja uz dežūriptieku Pārdaugavā. Tur darba vietu – patvērumu – atrada vairāki adventisti, jo sestdienas varēja

atstrādāt svētdienās. Viņai bija ļoti laba atmiņa. Kā rokaspārdevēja (tā tolaik aptiekā sauca šādu pienākumu veicēju) Benita zināja ne tikai zāļu cenas, bet arī to sastāvu un izmantojumu.

Jaunības gadi aizgāja ticīgu jauniešu sabiedrībā. Jaunieši devās izbraukumos. Ceļojumos vislabāk var uzzināt, kāds cilvēks ir īstenībā. Benita bija mierīga un uzmanīga, ja kāds bija noskumis, stiprināja, iestājās par visu gaišo un labo. Interesants, īsts ceļabiedrs.

Benita aktīvi iesaistījās jauniešu salidojumu organizēšanā Sventē, Sāvienā, Vestienā u. c. Arī kāzās viņa vienmēr palīdzēja. Jo tajos padomju laikos kāzas, jubilejas, skolas izlaidumi vai kādas gadadienas tika izmantotas jauniešu salidojumiem, satikšanās svētkiem, kurus citādāk nedrīkstēja rīkot. Arī Benitas mājās regulāri sanāca jaunieši, kur dzimšanas vai vārda dienu aizsegā pētīja Bībeli.

Vēlāk Benita tika aicināta strādāt Latvijas draudžu savienībā par Bībeles strādnieci.

Varētu šķist, ka Benita bija viena, vientuļa, bet nē, nekad. Ir tik daudzi viņas “bērni”, kuri savu pamatu un dzīves jēgu ieguva, mācoties Bībeles stundās pie Benitas. Tagad atvadoties no Benitas, to piemin daudzi no šiem bērniem. Viņa bija kā paraugs, kādam jābūt īstam kristietim. Tas, ko viņa mācīja, saskanēja ar viņas darbiem dzīvē. Pie Benitas varēja griezties arī situācijās, kad kaut kas dzīvē samezģojās, kad bija smagi jautājumi: “Kāpēc? Kāpēc tieši ar mani tas notiek?” Viņa prata iedziļināties situācijā, pasmelt un dot īstos Dieva vārdus, kas veldzēja. No Benitas izstaroja pilnīga uzticēšanās un nedalāma uzticība Jēzum, un tas tiešām iedvesmoja.

Vēl jāpiemin Benitas skaistuma izjūta. Savulaik katru sabatu Rīgas 1. draudzes dievkalpojuma telpas rotāja ziedu kompozīcijas, kuras bija Benitas rūpīgās ziedu izvēles un roku veidojuma rezultāts. Tik skaistas tās bija, un kā tās saskanēja ar brīnišķīgo Dieva Vārdus un Debesu valodu – mūziku un dziesmām –, kas papilddīja šo templi!

Māsa Helma cieta autoavārijā. Tad Benita ar mammu pārmaiņus slimnīcā dežurēja pie viņas gultas,

uzticīgi, neatstājot slimnīci ne brīdi vienu. Tas nebija viegli, tas nogurdināja. Cerības mijās ar bailēm Helmu pazaudēt. Bet, pateicoties Dieva žēlastībai, mammas un Benitas uzmanīgajām, sirsnīgajām rūpēm, Helma izdzīvoja.

Vēl bija kāda vieta, kur Benita ar uzticīgajiem draugiem brauca katra ceturkšņa beigās, – Rūjiena. Viņi zināja, ka tur sludinātājs Herberts Driķis ir sagatavojis sabatskolas apcerējumu kopsavilkumu ar uzskates līdzekļiem. Citur nekur nekā tāda nebija. Tas notika sadarbībā ar sludinātāju Edgaru Čerņevski un mākslinieku Leonardu Šaripovu. Ieinteresētie jaunieši pastiprināti pētīja Bībeli H. Driķa vadībā Bībeles apceres neklātienē organizācijas “Kompass” kursā.

Benitas roku darbi izplatījās pa visu Padomju Savienību. Kā tas iespējams? Bija dzelzs priekšskara laiks. Visā Padomu Savienības teritorijā, arī Latvijā, trūka mūsu draudzes literatūras. Šad tad kādiem tūristiem izdevās ievest dažas garīga satura grāmatas un brošūras. Sadarbībā ar vadošo sludinātāju Pāvelu Macānovu tās tika nogādātas Ogrē. Katru pirmdienu Benita brauca palīdzēt H. Driķim tās pār fotografēt, tad laboratorijā sagatavot attīstītāju, fiksāžu (ķīmijas darbi – Benitas sirdslieta) un attīstīt bīdles uz fotopapīru. Šī literatūra fotogrāfiju veidā tika izplatīta aktīvākajiem sludinātājiem un entuziastiem plašajā PSRS teritorijā. Tā viņi saņēma pat Bībeles komentāru 10 sējumus angļu valodā tūkstošiem lappušu biežumā un daudz, daudz citu grāmatu kopiju. Pēc tam tās tika tulkotas, pārrakstītas ar rakstāmmašīnu un izplatītas tālāk.

Vēl Benita regulāri un ilgstoši palīdzēja pie Bībeles tēmu krāsaino diapozitīvu pār fotografēšanas, attīstīšanas, šķīrošanas un pavairošanas. Tās tika izmantotas evaņģēlizācijas sērijās, Bībeles stundās, bērnu sabatskolās u. c. Arī tās sadarbībā ar Pāvelu Macānovu tika izplatītas visā plašajā valsts teritorijā. Varētu teikt – vesela pagrīdes tipogrāfija. Darbs bija bīstams, par to interesējās čekisti, šad tad pie mājas stāvēja aizdomīgas mašīnas. Bet Benita ar Herbertu ne no kā nebaidījās, un Dievs sargāja šo nozīmīgo darbu.

Benitas sāpju bērns bija brālis Ēriks, kurš pamazām vien bija nonācis stiprā atkarībā. Cik daudz lūgšanu Benita raidīja Dievam, zina tikai viņa. Dzīves noslēgumā, kad viņam viena pēc otras tika amputētas abas kājas, Ēriks beidzot nāca pie atziņas un pieņēma Jēzu par savu Glābēju.

Ne jau tikai par Ēriku vien tika lūgts. Benitai bija īpašs saraksts, kas arvien tika papildināts. Precīzi nezinu, bet viņa teica, ka ap 200 vārdu tajā ir. Katru dienu šī mīļā dvēsele bija Dieva troņa priekšā ar īpašiem aizlūgumiem par daudziem no mums. Tas ir unikāli. Nezinu, kā būs turpmāk, kad viņas vairs nav mūsu vidū... Arī lūgšanu konferencēs Benitas balss bija dzirdama no paša sākuma.

Dievs ir ļāvis aiziet atdusēties mūsu iemīļotai māsai Benitai – uzticīgo kopīgo lūgšanu vērtētājai, neatlaidīgajai lūdzējai, brīnišķīgai padomdevējai. Rakstu un sava Glābēja pazinējai. Tas viss satver skaisto cerību uz drīzu atkalredzēšanos, kad Kungs nāks un modinās.

Nāc, Kungs Jēzu, drīz!

Valdis Zilgalvis: Benita ļoti daudz ir darījusi draudzes labā. Atceros laiku, kad viņa kalpoja Rīgas 1. draudzē. Tas bija toreiz, kad šajā draudzē kalpoja mācītājs Arvīds Skujiņš. Viņa ļoti rūpējās par vecākiem ļaudīm, bieži vien darot to, ko tagad pansionātos dara slimnieku kopēji.

Aktīvi viņa strādāja arī ar jauniešiem.

Esmu ļoti pateicīgs Dievam, ka viņa sevī izjuta vēlēšanos aizlūgt par mani un maniem bērniem. Tas mani ir ļoti sasildījis un man palīdzējis.

Benitas galvenais darbs bija Bībeles stundas. Viņa ļoti veiksmīgi strādāja šajā ziņā. Viņai bija tāds labs, pozitīvs, līdzsvarots veids, kā runāt ar cilvēkiem.

Arī aptiekā, kurā savulaik strādāja, Benita bija priekšzīmīga.

Nesen viņai zvanīju. Benita bija uz gultas, vairs nevarēja staigāt. Teicu: “Tad jau tev skats vienmēr ir vērst uz augšu.” – “Jā, uz augšu,” Benita piekrita. Tā bija mūsu pēdējā saruna.

Materiālu sagatavoja Inese Pilvere un Anitra Roze

LŪGŠANU KALPOTĀJU SATIKŠANĀS “CIK ILGI?”

26. oktobrī pēc ilgāka pārtraukuma kopā atkal sanāca lūgšanu kalpotāji, kuri patiesībā satiekas katru dienu pie Dieva Troņa. Pašreizējais ir ne tie “redzamākie” kalpotāji sabrauca skaistā, meža ieskaudā viesu namā “Mežkalni”, lai kopīgi pavadītu tur visu Sabata dienu. Brokastis pēc tālā ceļa bija kā apliecinājums – gaidīts!

Garīgajās brokastīs baudījām sabatskolu jeb aktīvo Bībeles izpēti trīs pieredzējušu skolotāju vadībā. Pēc tam mācītājs Dainis Rudzītis līdzdalīja klausītājiem dārgās Dieva Vārda atziņas, meklējot atbildes uz jautājumu: “Cik ilgi vēl?” Taču svarīgāks jautājums par šo, izrādās, ir jautājums: “Vai esmu gatavs?”

Pēc svētrunas bija iespēja kopīgi iestiprināties ar mīlestībā sarūpēto maltīti un tad doties krāsainajā “gremošanas” pastaigā, lai nepietrūktu modrības, piedaloties Jura Karčevska vadītajā diskusijā “Cik ilgi?”. Katram bija iespēja iesaistīties un izteikt savas domas, meklējot atbildes uz trim galvenajiem jautājumiem: “Kur mēs esam?”, “Kur vēlamies nokļūt?” un “Kādā veidā izvirzītais galamērķis ir sasniedzams?”

Diskusijas noslēgumā izskanēja kāds interesants secinājums: “Mums

ir vieglāk izrakt grāvi apkārt visai Latvijai nekā atstāt savu egoismu.” Tas visus mūs vienprātīgi vadīja kopīgajās lūgšanās pēc Vēlā lietūs, kas mums kā draudzei ir apsolīts un ir ļoti nepieciešams.

Kopīgās lūgšanas turpinājās ar slavas dziesmām un slavas Psalmiem, sirds pārmeklēšanu klusā sarunā ar Dievu, kopīgu apsoliņu piesaukšanu, kā arī ar aizlūgšanām par Vislatvijas draudzi, tās aktualitēm un aizlūgšanām citam par citu.

Pateicībā mūsu Radītājam par piedzīvoto lūgšanu vadītāji tika stiprināti un iedrošināti turpināt savu kalpošanu, vairs nekoncentrējoties uz jautājumu: “Cik ilgi vēl?”

Dalībnieku pārdomas par kopīgi aizvadīto Sabatu:

Gunta: “Lielākais ieguvums no šāda veida sanāksmes ir pleca sajūta. Lieliski, ka bija iespēja padiskutēt un kopīgi lūgt.”

Biruta: “Arī lūgšanu kareivjiem ir vajadzīgs stiprinājums, uzmundrinājums un atbalsts smelties jaunas atziņas un saņemt spēku, ko ieguvām savstarpējā mīlestības gaisotnē. Lai Dievs dod mums Svētā Gara spēkā nepagurt tālākajās lūgšanu cīņās!”

Dzintra: “Rudens skaistā Sabata

diena, kuru pavadīju kopā ar māsām un brāļiem, bija svētību, mīlestības un sadraudzības piepildīta. Dieva Vārda spēks mūs satuvināja. Izteiktās lūgšanas un piedzīvotā Svētā Gara klātbūtne deva jaunus spēkus iet un kalpot no sirds.”

Inta: “Bija prieks satikt klātienē tik daudzus lūgšanu cīņu biedrus, domājot par to, “Cik ilgi vēl?” un “Kā gudri pēc Dieva nodoma pavadīt mums sniegto laiku?”. No sirds priecēja vienprātīgās atziņas – izmeklēt sevi, atstāt katru vismazāko grēku un Kunga žēlastībā atkal celties pēc kritiena. Piedzīvoju arī īpašu Svētā Gara pieskārienu, kad, zemojoties lūgšanās 2–3 cilvēkiem kopā, varējām uzticēt cits citam sev nozīmīgu lūgšanu vajadzību. Šeit arī saņēmām laiku ceturtā reizi savā kristīgajā dzīvē dziedinošo pieskārienu ticībā! Šo prieku es aicinu izjust katram Dieva bērnam draudzē!”

Ilze: “Tas bija brīnišķīgs laiks ar brīnišķīgu noskaņu. Šajā pasākumā varēja just vienotību savā starpā un kopējā darbā. Visiem bija kaut kas īpaši kopīgs – mīlestības pilna sirds, kura veidojusies kopējā draudzībā un kopējā darbā. “[.] ja mēs viens otru mīlam, Dievs paliek mūsos un viņa mīlestība mūsos ir pilnīga.” (1. Jāņa 4:12)”

Agnese: “Jauki bija sastapt lūgšanu kareivjus skaistā, klusā un omulīgā vietā. Pateicība Dievam par rūpīgi sagatavoto programmu, kurai cauri vijās Svētā Gara vadība! Pateicība, ka tika pārrunāti šim laikam svarīgi jautājumi, kas palīdz izvērtēt savu garīgo stāvokli.”

Lolita: “Pateicība Dievam par neaizmirstamu lūgšanu kalpotāju sanākumi, kurā guvu dziļu iedvesmu savas draudzes kalpošanā un sirdi iedegtu nepieciešamību turpināt lūgt un rūpēties par citiem! Šī sanāksme bija ne tikai garīga stiprinājuma laiks, bet arī iespēja satikt brāļus un māsas Kristū, kuri dalās līdzīgās vērtībās un vēlmē kalpot. Dzīvē bieži saskaramies ar izaicinājumiem, kuros, šķiet,

paši nespējam rast risinājumu. Mēs ilgojamies pēc atbalsta un spēka, kas nāk no ārpuses – no Augšas. Lūgšana ir ceļš, kā saņemt šo spēku un kļūt par atbalstu citiem. Pasākums bija kā atgādinājums, ka Dievs mums ir devis spēcīgu, uzvaru nesošu instrumentu ikvienai cīņai, un tā ir lūgšana, jo Jēzus Kristus caur to jau ir uzvarējis!”

Inese: “Lieliski bija satikt arī spēkpilnus brāļus, kuriem lūgšanu kalpošana nešķiet par niecīgu. Visdārgākais piedzīvojums pasākumā – lūdzot par citiem, Dieva Gars spēcīgi uzrunāja mani pašu, salaužot manu egoismā nostiprināto kalpošanas robežsētu, lai spētu paplašināt kalpošanas robežas. Ja Dievs ir Aicinātājs, Viņš būs arī Darītājs!”

Maija: “Slava Debesu Tēvam par brīnišķīgo iespēju un stiprinājumu! Bija prieks būt kopā ar brāļiem un māsām lūgšanās un sadraudzībā.”

Leonīds: “Sanāksme ļāva dalībniekiem iepazīties ar citu draudžu lūgšanu kalpošanas vadītājiem, veicinot kopīgu mērķu sasniegšanu. Īpašais dievkalpojums un diskusijas sniedza iespēju padziļināt garīgās zināšanas par lūgšanu spēku un Dievu, kā arī gūt jaunas idejas par lūgšanas praksi un kalpošanu. Turklāt dalībnieki guva jaunu motivāciju un iedvesmu aktīvi darboties savā draudzē, stiprinot vienotību un atbalstu kopienā. Dzirdētais mani uzrunāja un uzrunās vēl ilgi.”

LIDIJA KLEIMANE

(2.03.1930.–26.10.2024.)

Mūžībā devusies Lidija Kleimane (2.03.1930.–26.10.2024). Latvijas adventistu saime izsaka dziļu līdzjūtību visiem Lidijas radniekiem!

Viņas bagātais, dāsnais mūžs bija brīnišķīga svētība vīram – mācītājam Īzakam Kleimanim, bērniem Verai un Daniēlam, 6 mazbērniem un 14 mazmazbērniem, draudzēm, mācītāju sievām un viņas kaimiņiem visur, kur vien viņa dzīvoja – Rīgā, Daugavpilī, Ogrē, Liepājā,

Jelgavā, Dobelē. Par viņu bija labas, draudzīgas atsauksmes arī no darba kolēģiem – mediķiem.

Lidija nelokāmi ticējusi Tā Kunga apsoliņiem Dieva Vārdā un cerējusi uz drīzo Kristus otro atnākšanu, kam līdzī nāks mirušo augšāmcelšanās uz neiznīcību un mūžīgo dzīvību kopā ar Jēzu Kristu.

GRĀMATAS “KURŠ LIEK ZIEDĒT ĀBELĒM?” LIECĪBU AUTORI UN LASĪTĀJI SVIN SVĒTKUS JAU PIEKTO REIZI

20. oktobra priekšpusdienā Lielā zāle Rīgā, Baznīcas ielā 12a pildījās ar smaidošiem, priecīgiem, pateicīgiem ļaudīm, kuri bija ieradušies uz grāmatas atvēršanas svētkiem – svētkiem par godu mūsu lielajam un varenajam Dievam, kura žēlastībā un vadībā tapa jau piektā liecību grāmata “Kurš liek ziedēt ābelēm?”.

Patiesi, arī šī piektā liecību grāmata nešaubīgi apliecina, ka nekas nenotiek pats no sevis, tāpat vien, bet aiz visa skaistā, labā, mīlestības pilnā, aiz visām svētībām, aiz palīdzības lielās un mazās lietās, aiz dzīves laikā saņemtā atbalsta, padoma, pat nereti aiz citu cilvēku teiktajiem vārdiem vai pastieptās rokas stāv Autors – Viņš, lielais un brīnišķīgais ābeļu uzziudinātājs.

Pasākumā uz sarunu bija aicināti

vairāki grāmatas liecību autori – Sandija, Leila un Marija Kušneres no Rīgas, Artis Apenītis no Smiltenes, Melngalvju ģimene no Siguldas un Vija Mežīte no Valmieras puses. Šis tik dažādās, sirsnīgās un brīžiem aizkustinošās sarunas mudināja nepagurt lūgšanās par bērniem, apliecināt Dievu jebkurā situācijā un mācēt ieraudzīt Viņa pastiepto roku arī ikdienas ceļos un mazajos notikumos.

Sarunas papildināja brīnišķīga garīgā mūzika Elīnas Strances, Ingas Grīgas, Austras Galvanovskas un Melngalvju ģimenes izpildījumā.

Pasākumu noslēdza kopīgs foto un pēc tam daudz jauku, sirsnīgu sarunu, iepazīšanos, apskāvienu, fotografēšanās ar jau zināmiem un jauniem draugiem.

Paldies Debestēvam par tik ģimenisku un skaistu kopā būšanu! Paldies, ka varējām pulcēties šajā saulainajā svētdienā, no tās līdzī paņemot ne vien skaistu rozes ziedu, ko saņēma katrs liecības autors, bet arī apziņu, ka gan priecīgajos un skaistajos brīžos, gan skumjos un grūtos laikos mums aizvien būs līdzās mūsu varens Glābējs, mūsu Kungs un Draugs, kurš zinās, kā uzziudināt Savas mīlestības ziedus mūsu un mūsu mīlo sirdī!

Grāmatu “Kurš liek ziedēt ābelēm?” var iegādāties izdevniecības “Patmos” grāmatu veikalā Rīgā, Baznīcas ielā 12a, 1. stāvā vai pasūtīt internetveikalā www.patmos.lv.

Anitra Roze

Franks Hāzels (Frank M. Hasel, PhD) – Bībeles pētniecības institūta asociētais direktors

KĀ LŪGT PAR SLIMAJIEM?

Tas notika īsi pēc tam, kad biju pārcēlies uz jaunu rajonu. Man piezvanīja draudzes loceklis un lūdza pēc svaidīšanas ar eļļu.

Klauss bija aktīvs draudzes loceklis. Viņam bija divas pusaudzes meitas. Nu viņš bija slims. Vēzis bija izplatījies dažādās viņa ķermeņa daļās. Rentģenā bija redzams, ka viņa kauli ir burtiski vienos caurumos. Universitātes slimnīcas ārsti tuvējā pilsētā noteica laiku, kad slimniekam jāierodas uz izmeklēšanu, lai redzētu, kā attīstās onkoloģijas process. Situācija bija nopietna. Medicīniski viņam nebija nekādu cerību nodzīvot vēl kādu laiku. Klauss apzinājās situācijas nopietnību un vēlējās sev īpašo lūgšanu, kas aprakstīta Jēk. 5:13–16.

Pazemīga pieredze

Es informēju draudzes vecāko, un kopā ar vecāko diakonu un vēl kādiem draudzes locekļiem mēs devāmies pie Kausa uz mājām, lai veiktu svaidīšanu ar eļļu. Tā bija vienkārša sanāksme. Vienkāršā ticībā mēs atvēlējām Klausu Dieva rokās, uzticoties Tam, kurš zina visas lietas. Uzticoties, ka Viņš spēj dziedināt un ka ar Dievu Klauss var būt drošs, lai arī kas notiktu.

Kad pēc dažām dienām Klauss ieradās slimnīcā uz izmeklēšanu, izrādījās, ka vēzis ir pazudis. Caurumi kaulos bija izzuduši. Viņš bija dziedināts. Slimnīcas medīķu personāls nespēja noticēt savām acīm. Tas bija brīnums. Šis notikums man mācīja, ka Dievs joprojām ir dzīvs un ka brīnumi mēdz notikt arī mūsdienās. Mūsu pazemīgais ticības darbs bija devis Dievam iespēju darīt mūsu labā iespaidīgas lietas.

Tā ātri aizsteidzās vēl pāris gadi. Tagad nodevusies četrdesmitgadīga sieviete, trīs pusaugu zēnu māte, sastapās ar diagnozi “vēzis”. Arī viņa bija ļoti aktīva savā draudzē, īsts piemērs, kā uzticēties Dievam. Nu viņa cīnījās ar vēzi, kurš apdraudēja viņas dzīvību. Tā bija mana sieva.

Savas saslimšanas sākumā viņa lūdza pēc svaidīšanas ar eļļu. Mēs

lūdzām savas draudzes mācītāju novadīt šo kalpošanu un kopā ar draudzes vecākajiem un dažiem uzticamiem draugiem tikāmies mūsu dzīvojamā istabā uz lūgšanu. Mūsu ticība bija patiesa.

Tad vēlāk, kad viņas slimība turpināja progresēt un viss izskatījās aizvien bezcerīgāk, viņa palūdza pēc atkārtotas svaidīšanas ar eļļu. Mēs atkal sanācām kopā patiesā ticībā. Tas bija aizkustinoši, kad mēs uzticējām viņas dzīvību Tam Kungam. Mēs pilnībā uzticējāmies Dievam, ka Viņš spēj dziedināt. Arī viņa pati ielika savu dzīvību Tā Kunga rokās. Mēs zinājām, ka Dievs dzird mūsu lūgšanas. Mēs zinājām, ka Viņš rūpējas un mīl mūs, ka viņa var būt droša Dieva rokās. Pēc pāris nedēļām mana sieva nomira.

Pēc svaidīšanas ar eļļu esmu redzējis ļaudis brīnumaini dziedinātus. Kā arī esmu redzējis nomirstam ļaudis ar lielu ticību. Svaidīšana ar eļļu nav tā brīnumainā sudraba lode, kas spēj vienmēr atnest fizisko veselību. Šķiet, ka mēs uz šo ceremoniju lūkojamies caur draudzes tradīcijas acīm. Slimnieka svaidīšana ar eļļu ir viens no Romas katoļu baznīcas sakramentiem. To uzlūko kā mistisku dievišķās žēlastības kanālu, un to parasti veic kā “pēdējo sakramentu” īsi pirms personas miršanas. Tāpēc katoļu tradīcijā to dēvē arī par “slimnieku sakramentu”.

Atpakaļ pie Bībeles

Jēkabs apraksta slimnieka svaidīšanu ne tikai gadījumos, kad slimais ir uz nāves gultas. Jēk. 5:13 lietots sengrieķu vārds “ciešanas” (*kakopatheī*). Ar šo vārdu apraksta ne tikai fizisku saslimšanu, bet arī piedzīvoto zaudējumu vai emocionālas sāpes. Ar to apraksta ciešanu nelaimei un pacietīgi panestos grūtumus. Citās Jaunās Derības rakstu vietās šis pats vārds apraksta prāta vai psiholoģiskas ciešanas (2. Tim. 1:8; 2:3, 9; 4:5; Jēk. 5:13). To atbalsta Jēk. 5:14, kur “slimnieks” apzīmēts ar sengrieķu vārdu *astheneī*. Tas ir plašs

termins, ar ko apraksta slimību, kā arī vājību vai trūkumu. Minētajā kontekstā šī Jēkaba vēstules rakstu vieta piemin Ijabu (5:11) un Ēliju (5:17). Ijabs bija fiziski slims, bet Ēlija bija iekritis grūtsirdībā pēc Dieva varenajiem darbiem Karmela kalnā. Tādēļ svaidīšana ar eļļu noder ne tikai fiziski slimajiem, bet arī tiem, kuri ir vājumā un trūkumā.

Bībele mūs māca, ka lūgšana, kas izteikta ticībā (Jēk. 5:15), izglābs saslimušo. Sengrieķu vārds “izglābs” tiek lietots ne tikai fiziskai dziedināšanai, bet to lieto arī, kad apraksta mūsu glābšanu Kristū. Tas Kungs uzcelš saslimušo. Dievs apsola atmodināt un uzcelt personu no nelaimes, un novietot to taisnā pozīcijā. Te var būt iekļauta fiziskā dziedināšana, kā arī citas situācijas, kur ir nepieciešamība pēc grēku piedošanas, ko šie panti uzsver.

Kad ilgojamies pēc dievišķās dziedināšanas, mums jāmacās saprast, ka Dievs patiesi vēlas mūs visus dziedināt, taču mums visiem ir arī atbildība dzīvot saskaņā ar Dieva Vārda principiem. Mums būtu nepieciešams paturēt prātā, ka Dievam ir kaut kas daudz svarīgāks konfliktā starp labo un ļauno kā tikai mūsu fiziskā veselība un dziedināšana. Tā ir mūsu garīgā veselība un mūsu uzticēšanās Viņam. Mums nav zināms, vai tā svētība, pēc kuras tiecamies, ir mums patiešām par labu. Tomēr Dievs zina visas lietas, pat tās, kuras mēs – cilvēciskās būtnes – ar savu ierobežoto skatu nespējam pat aptvert.

Tādēļ mēs darām labi, kad neuzspiežam Dievam rīkoties saskaņā ar mūsu pašu ierobežoto skatu, bet labāk uzticamies Viņam un Viņa vadībai. Dievs zina, kas mums ir tas vislabākais – vai Viņš mūs dziedina fiziski, vai Viņš mūs atjauno garīgi un piedod mums mūsu grēkus, lai varam gūt iekšēju mieru Viņā.

(No “Adventist World” 2023. gada jūnija numura. Tulkoja Andris Pešelis.)

Dainis Rudzītis – Līvānu draudzes un Daugavpils grupas mācītājs

KAS IR TAVS SKOLOTĀJS?

Mēdzu sarunās ar ticīgiem pajautāt: “Kas ir tavš skolotājs?” Vienmēr seko atbilde: “Jēzus.” Ļoti iespējams, tas tāpēc, ka visi ir lasījuši Mateja evaņģēlijā Jēzus vārdus, kurus Viņš teica mācekļiem, runājot par godkārīgiem rakstu mācītājiem un farizejiem (protams, ne visi bija tādi): “Tie mīl mielastos sēdēt goda vietās un sinagogās pirmajos krēslos un ka ļaudis tirgus laukumos tos sveicina un sauc par rabi (skolotājs). Bet jums nebūs saukties par rabi (skolotājs); jo viens ir jūsu mācītājs, Kristus, bet jūs visi esat brāļi.” (Mt. 23:6–8) Ar šo pamācību Jēzus brīdina mācekļus no vēlmes iegūt titulus, kas sāktos ar “Augsti godātais” vai “Jūsu svētība”.

Patiesībā tas ir ļoti vērtīgi, ka mūsu skolotājs Nr. 1 ir Jēzus. Ir neatsverami svarīgi, ka ik dienas esam pie Jēzus kājām un mācāmies no Viņa, lasot Svētos Rakstus, un sarunājamies ar Viņu lūgšanā. Tajā pašā laikā ir ļoti svarīgi, ka mums ir arī labi skolotāji no mūsu vidus.

JĒZUS PILNVAROJUMS

Mēs šodien nevaram nemācīties no citiem cilvēkiem. Mums katram noteikti ir bijis kāds cilvēks, kurš mūs ir vadījis pie Dieva un mācījis par Dieva baušļiem, par kristīgu dzīvesveidu un par to, kā staigāt Dieva ceļos. Tieši tādu uzdevumu Jēzus deva Saviem mācekļiem, atstājot šo zemi: “Man ir dota visa vara Debesīs un virs zemes. Tāpēc eita un **darait par mācekļiem** visas tautas, tās kristīdami Tēva, Dēla un Svētā Gara vārdā, tās

mācīdami turēt visu, ko Es jums esmu pavēlējis. Un redzi, Es esmu pie jums ik dienas līdz pasaules galam.” (Mt. 28:18–20; izcēlums pievienots) Lūk, pilnvarojums būt par mācītājiem jeb skolotājiem!

Apustulis Pāvils, skaidrojot korintiešiem, kā Svētais Gars draudzē dod īpašas kalpošanas spējas, rakstīja: “Ir dažādas dāvanas, bet viens pats Gars; ir dažādas kalpošanas, bet viens pats Kungs; ir dažādi spēki, bet viens pats Dievs, kas dod visas spējas visiem. Bet ikvienam ir dota Gara izpausme, lai nestu svētību. Citam Gars dod gudrības runu, citam atziņas runu tas pats Gars [...] Un dažus Dievs draudzē ir iecēlis, pirmkārt, par apustuļiem, otrkārt, par praviešiem, treškārt, par mācītājiem [...]” (1. Kor 12:4–8, 28) Starp daudzām Svētā Gara dāvanām draudzei ir arī spēja mācīt.

SKOLOTĀJI CAURI GADSIMTIEM

Pirmkristiešu draudzēs un vēl daudzus turpmākos gadsimtus ikviena Jēzus mācekļa galvenais skolotājs draudzē bija nozīmētais draudzes vecākais vai mācītājs. To varam noprast no Pāvila uzdevuma Titam: “Tādēļ es tevi atstāju Krētā, lai tu nokārtotu to, kas vēl atlika,

un katrā pilsētā ieceltu presbiterus, tā kā es tev liku darīt.” (Tit. 1:5) Par presbitera uzdevumiem mācīt draudzi varam lasīt Pāvila vēstulē Timotejam: “Presbiteri, kas ir labi priekšnieki, lai būtu divkārša goda cienīgi, visvairāk tie, kas **darbojas sludināšanā un mācībā.**” (1. Tim 5:17; izcēlums pievienots)

Katrā draudzē nebija Svēto Rakstu kopijas, tas padarīja mācīšanas procesu sarežģītāku. Pirmais lielais pavērsiena punkts bija drukas izgudrošana 16. gadsimtā, tad arī tapa daudzi Bībeles tulkojumi tautai saprotamā valodā. Līdz ar to mainījās mācīšanas un mācīšanās iespējas.

Nākamais būtiskais pavērsiens notika 20. gadsimtā, nu jau evaņģēliju varēja pasludināt ar radio un televīzijas starpniecību. Tā patiesi bija neapverama iespēja pasludināt Labo Vēsti tur, kur tā nekad nav skanējusi. Arī kristietis tagad varēja dzirdēt, ko sludina citi mācītāji citās draudzēs.

Patiešām neapveramas iespējas mācīšanai pavērās ar interneta ienākšanu mūsu ikdienas dzīvē. Šodien var lasīt bezgalīgi daudz elektroniskā veidā pieejamu pētījumu par Bībeles tēmām. Kopš *YouTube* un citu platformu dotās priekštiesības augšuplādēt video ierakstus, varam bez gala klausīties

un skatīties visdažādākos ziņojumus par garīgām tēmām. Tādā veidā, neizejot no mājām, var mācīties no adventistu universitāšu profesoriem un doktoriem, kuri ir dziļi pētījuši kādu tēmu. Var dzirdēt pieredzējuša kristīga padomdevēja pamācību par attiecību jautājumiem draudzē un ģimenē, nebraucot simtiem kilometru, lai apmeklētu viņa lekciju. Šīm daudzajām priekšrocībām līdzī nāk arī liela iespējamība sastapties ar viltus skolotājiem.

NE TAS SKOLOTĀJS

Jau Galatijas draudzes Pāvils brīdināja: “Bet, ja arī mēs vai kāds eņģelis no debesīm jums sludinātu citu evaņģēliju nekā to, ko esam jums pasludinājuši, lāsts pār to! Kā jums jau agrāk esam sacījuši, tā arī tagad vēlreiz saku: ja kāds jums sludina citu evaņģēliju nekā to, ko jūs esat saņēmuši, lāsts pār to!” (Gal. 1:8, 9)

Šodien kā vēl nekad ir iespēja dzirdēt “citu evaņģēliju”. Ir sastopami viltvārži, kuri sevi sauc par adventistiem, bet tādi sen vairs nav, jo māca “citu evaņģēliju”. Ir aizkadra balsis, kuras runā it kā diezgan pareizi, bet, tajās klausoties, neatstāj sajūtu, ka kaut kas nav īsti labi. Nezinām, kā sauc skolotāju, kāda ir viņa dzīve, kādi rezultāti, bet Jēzus saka: “[...] no viņu augļiem jums tos būs pazīt.” (Mt. 7:20) *YouTube* var arī sastapt teoloģijas doktoru, kurš līdzību par bagāto vīru un Lācaru izmanto, lai mācītu par pēcnāves stāvokli. Noteikti nevajadzētu izvēlēties par savu skolotāju tādu cilvēku, kurš ik pa laikam nospauž Kristus otrās atnākšanas vai svētdienas likuma ieviešanas laikus un kuram ir nosliece radīt neveselīgu emocionālu satraukumu par to, ka visam gals ir teju klāt. Tas netuvina klausītāju Dievam. Sekojot dažiem skolotājiem, nav iespējams aiziet līdz galam, paliekot uzticīgam Jēzus māceklim. Kā lai zinām, kuru skolotāju klausīties?

SKOLOTĀJU SERTIFIKĀCIJA

Mūsdienās ir ļoti izplatīta sertifikācija. Ārsti, būvnieki, ceļu būvnieki, nekustamo īpašumu vērtētāji, profesionāli autovadītāji un daudzi citi speciālisti tiek sertificēti.

Viens ir jūsu mācītājs, Kristus, bet jūs visi esat brāļi. (Mt. 23:8)

Ko tas nozīmē? Sertifikācijas organizācija, izsniedzot sertifikātu, apliecina, ka speciālists ir apmācīts un ka šī organizācija uzraudzīs, lai speciālists darbotos atbilstoši noteikumiem, kuri regulē nozares darbību. Mūsu gadījumā Latvijas draudžu savienība, nosūtot mācītāju uz draudzi, apliecina, ka viņš ir apmācīts un ka viņa darbības atbilstība mūsu vispasaules draudzes kārtībai tiek uzraudzīta. Tāpat sabatskolas skolotāji, Ceļa meklētāju skolotāji, bērnu skolotāji savā kalpošanā tiek no draudzes ieteikti, izvēlēti un apstiprināti.

Ja šī raksta lasītājs sastopas ar kādu interesantu skolotāju dzīvē vai interneta plašumos, būtu pavisam labi, ja viņš uzzinātu savas draudzes mācītāja viedokli par šo skolotāju.

Vai mūsu draudzē ir iespējama viedokļu dažādība? Pavisam

noteikti! Mūsu vienotības pamatā ir vienprātība mūsu 28 pamatmācībās. Pārējās lietās mums var atšķirties domas. Kā kāds ir teicis: “Svarīgākajā – vienoti, otršķirīgajā – brīvi, un pāri visam – mīlestība.”

KAS IR TAVS SKOLOTĀJS?

Esiet gudri savās izvēlēs, lai “[...] čūska, kas ar savu viltību piekrāpa Ievu, tāpat nesamaitā arī jūsu domas un nenovērs no vienkāršības un skaidrības, kas ir Kristū.” (2. Kor. 11:3)

“Pieminiet savus vadītājus, kas jums Dieva Vārdus runājuši; vērodami viņu dzīves galu, sekojiet viņu ticībai!” (Ebr. 13:7)

IZDEVNIECĪBAS "PATMOS" JAUNUMS - DAUDZU LASĪTĀJU IEMĪĻOTĀS SĒRIJAS TURPINĀJUMS!

Šo un citas "Ceļa meklētāju grāmatu kluba" sērijas grāmatas varat iegādāties "Patmos" grāmatu veikalā Rīgā, Baznīcas ielā 12a un www.patmos.lv.

Smejies un mācies!

Grāmatīņā ievietotie 30 stāsti ir savā veidā komiski, bet reizē arī pamācoši – jo labu mācību varam gūt teju no ikvienas dzīves situācijas, ja vien to labi pārdomājam.

ERNSTAM GLIKAM 360

Ernsta Glikā (1652–1705) ieguldījums latviešu valodā, literatūrā un kultūrā ar Bībeles tulkojumu ir milzīgs. Ikviens latviešu Bībeles lasītājs pazīst Gliku. Mazāk ir to cilvēku, kuri zina, ka uzvārds Glikis ir cēlies no vācu *das Glück*, kas apzīmē “laimi”. Latvijas tautai Ernsta Glikā kalpošana tiešām ir bijusi *laime*.

17. gadsimta Rīgā luterānismu atbalstīja vietējā pašvaldība, bet Vidzemes laukos daudzi muižnieki un līdz ar to arī zemnieki bija katoļi. Zviedrijas karalis bija ieinteresēts luterānisma ieviešanā Vidzemē, tādēļ pievērsa uzmanību zemnieku stāvokļa uzlabošanai un izglītošanai. 1674. gadā ar šo uzdevumu par superintendentu tika iecelts J. Fišers. Iepazinies ar Vidzemes lietām, Fišers ziņoja karalim par nepieciešamajām reformām Vidzemē.

E. Glikis bija ieradies Rīgā vienlaicīgi ar Fišeru, un viņi bija pazīstami viens ar otru. Glikis bija redzējis lielo vajadzību pēc Bībeles latviešu valodā, viņš redzēja, cik nožēlojamā stāvoklī te atrodas baznīca un tauta: “Tas vairāk ir apraudams nekā aprakstāms. Starp desmitiem viens māk Tēvreizi, un starp simtiem viens – to mazumiņu, ko viņi mēdz skaitīt par pieciem katķisma galvasgabaliem. Tādēļ baznīca un altāris stāv tukšs, tāpēc ka nav patikšanas ne pie tā Vārda, ne pie tā Sakramenta. Pret šādu postu var ko līdzēt vienīgi caur skolām.”¹

Savas domas viņš izteica ģenerālsuperintendentam² Fišeram: “Pēc tam pārrunājām [t. i. Glikis ar Fišeru] latviešu Bībeles apgādāšanas lietu ar ģenerālsuperintendentu kgu, un es piesolījos to tulkot no grieķu un ebreju avotiem. Un Dievs apsvētīja šo manu priekšlikumu [kuru Fišers

¹ Roberts Feldmanis, “Latvijas baznīcas vēsture”, Rīga, 2011, 171, 172.

² Zviedrijas karaļa pārstāvis un atbildīgais pārvaldnieks pār Vidzemi.

ceļ kēniņam priekšā], tā kā Kristus mierā aizgājušais kēniņš Kārlis XI ne tikvien to atzina par pieņemamu un lika izsniegt līdzekļus šim darbam, bet arī līdzšinējā negludā valoda bij dienu no dienas vairāk pārlabojama, un notika, ka astoņu gadu laikā, dienām, naktīm strādājot (atskaitot laiku, kad biju aizņemts citiem amata darbiem), vienam vienīgam “rokaspusim” dievvārdu studentam Vittenam piepalīdzot, iznāca svēta Bībele tik glīta klajā, ka tulkojuma pārbaudīšanai aicinātiem Vidzemes un Kurzemes teologiem un pārlūkiem ne 15 nedēļu nevajadzēja, liekot sev priekšā lasīt šo darbu vārdu pa vārdam, un tas ir tikai laiks, kurā reti Bībeli izlasīs kāds, kam tur nekas nav pārlabojams.”³

Glikam bija 21 gads, kad viņš uzsāka Bībeles tulkošanas darbu. Daudzi ir spējīgi kādu labu darbu iesākt, bet ne visiem pietiek neatlaidības savu labo darbu izvest līdz galam. Glikis bija devis solījumu Dievam paveikt šo darbu līdz galam. Viņš nopietni apguva latviešu valodu, kā arī bija studējis Bībeles oriģinālvalodas. Papildus viņš devās

³ Citēts no Hilnera; Līgotņu Jēkabs, 101.

uz Hamburgu, lai pie austrumu valodu pratēja Ekarda uzlabotu savas zināšanas. Tomēr, lasot Glikā Bībeles tulkojumu un salīdzinot to ar Luteru vācu tulkojumu, nākas secināt, ka Glikis savā tulkojumā bija ļoti ietekmējies no Luteru vācu Bībeles. Tas, pirmkārt, atviegloja uzsākto darbu, kā arī nebija pretrunā ar uzdoto uzdevumu. Latviešu valodai tulkojumā tika izmantoti vācu valodas gramatikas principi, piemēram, artikulu lietojums un teikumu uzbūve, taču ir jaušamas vairākas senās latviešu valodas īpatnības izrunā.

Fišers iekļāva vajadzību pēc Bībeles tulkojuma latviešu valodā reformu plānā Vidzemē. Karalis tam piekrita un piešķīra šim tulkojumam 7500 dālderus, kas tika iegūti no barona Gustava Mengdena soda naudas 8000 dāderiem, kurus tas maksāja par divkaujā nošauto Staelu von Hotsteinu.⁴

Latviešu Bībeli drukāja J. G. Vilkena drukātavā Rīgā. Bībeles iespiešanai nepieciešamais papīrs bijis vests no Francijas. Kuģim, kurš to vedis,

⁴ Līgotņu Jēkabs “Latviešu literatūras vēsture”, 1925, 1. daļa, 104.

esot uzbrukuši Alžīrijas pirāti. Kad tiem tika pateikts, kādam nolūkam papīrs tiek vests, kuģis palaists vaļā. Pēc citām ziņām papīrs bijis vests no Nīderlandes. Tikai 50 pirmā izdevuma latviešu Bībeles izdrukātas uz Francijas augstākās kvalitātes papīra. Pārējās Bībeles – uz holandiešu papīra.⁵

1685. gadā iespiesta Jaunā Derība, un 1689. gadā – visa Bībele. No 1500 Bībelēm pa baznīcām izdalīja 250 gab. Bībeli pirkā maz, jo tā bija dārga un daudzi neprata lasīt. Tā bija liela izmēra, un to nevarēja nēsāt sev līdzī somā, kā tas ir ierasts mūsdienu kristiešiem. Vēl 1702. gadā Doma baznīcas koridorā stāvēja 300–400 Bībeles, kuras gāja bojā lielajos plūdus 1709. gadā.⁶ Vēl 1739. g. bija palikuši pēdējie 100 eksemplāri, kurus pa brīvu izplatīja pa baznīcām.

Glikis tulkoja Bībeli 8 gadus. Luters Bībeli vācu valodā tulkoja 13 gadus. Glikis bija 35 gadus vecs, kad pabeidza šo darbu. Vienīgais viņa palīgs bija teoloģijas students Amannenzis Vitens (Vittens). Vēlāk Vitens kļuva par mācītāju Lielvārdē. Cik liels ir bijis Vitena ieguldījums tulkojuma tapšanā, šobrīd ir grūti noteikt. Tādēļ vislielākais nopelns Bībeles tulkojumā pienākas Glikam.

Kamēr Luters tulkoja Bībeli savā dzimtajā valodā, Glikam bija jālieto sveša valoda, kuras literārās formas bija vēl maz izkoptas. Luteram pie tulkošanas bija palīgi. Glikam bieži vien tulkošanas darbā bija

⁵ Līgotņu Jēkabs, 104.

⁶ G. Šaurums “Latviešu bībeles vēsture”, Rīga, 1935, 12, 13.

jābūt vienam. Tomēr tulkojuma tapšanas ātrums norāda uz Glikā lielo apdāvinātību un milzīgām darba spējām.

Glikam bija jāraksta tulkojums salasāmā valodā, jo šo manuskriptu pārbaudīja Kurzemes un Vidzemes mācītāji. Manuskripta pārbaudei aizgāja 15 nedēļas. Salīdzinot Glikā tulkojumu ar Luteru vācu tulkojumu, eksperti secināja: “Gliks daudz, daudz vietās, svēto rakstu domas uzminēdams, atrod priekš viņām latviskus vārdus pat labāki, nekā Luters vāciskos teikumus”.⁷

Ar kādām grūtībām saistās Bībeles tulkojums, liecina Luteru vārdi: “Mums bieži atgadījās, ka mēs četrpadsmit dienas, divi, trīs nedēļas vienu vienīgu (vācu) vārdu meklējām un taujājām, un tomēr dažkārt nesadabujām”.⁸

Atlīdzība par Bībeles tulkošanu Glikam bija maza pat pēc tā laika mēriem – tikai 200 dālderu gadā. Kopā par savu darbu Glikis nopelnīja nepilnus 1000 dālderus. Arī Vidzemes un Kurzemes mācītāji, kas caurskatīja Glikā tulkojumu, saņēma nelielu atalgojumu. Fišeram arī pienācās atalgojums, taču viņš to neņēma, lai neradītu šķēršļus izdošanai. Pašas Bībeles iespiešanai izgāja nepilni 6500 dālderu.⁹

Pēc Glikā vairākus gadsimtus no šīs valodas ir mācījušies latviešu rakstnieki un dzejnieki. Pat ikdienas

⁷ Turpat, Līgotņu Jēkabs, 105.

⁸ Citēts no kāda Luteru avota; Līgotņu Jēkabs, 105.

⁹ G. Šaurums “Latviešu bībeles vēsture”, Rīga, 1935, 11, 12.

sarunu valodā, bieži vien nemaz to neapzinoties, latvieši domu izteikšanai un izteiksmes veidam lieto Glikā valodu. Liela ir arī Glikā Bībeles tulkojuma tikumiskā nozīme latviešu tautai: “Kristus gaišās cilvēku mīlestības mācības, tiklab viņos smagos senatnes laikos, kā tagad un vēl turpmākam, kamēr eksistēs tautas un ciltis, mirdzēs kā mūžam dzīvību nesoša saule, vienalga, kā mainīsies dogmatiskā reliģija, vienalga, kādas formas un veidus atradīs cilvēce savu reliģisko jūtu un prasību apmierināšanai un izpaušanai, vienalga, vai šī cilvēce būs ateistiska vai teistiska. Kur būs dzīvība, cilvēku cenšanās uz labu, uz krietnu, uz gaišu, tur dzīvos arī Kristus mācība par cilvēku mīlestību un nodošanos saviem tuvākajiem. Šo avotu Gliks viņa plašumā un dziļumā atvēra toreiz verdzībā nomāktai latviešu tautai.”¹⁰

Ja salīdzina Glikā tulkojumā lietoto valodu ar G. Mancela vai K. Firekera valodu tajā pašā 17. gadsimtā, nākas secināt, ka Glikis izmanto noteiktus gramatikas likumus. Mancelis, protams, ir latviešu valodniecības celmlauzis, tomēr viņa lietotajā latviešu valodā nav konsekvences gramatikas likumos. Arī Firekera lietotā latviešu valoda ir kļūdaina. Taču “Gliks nezaudē latviešu valodas garu, viņa izteiksme rāda jau visu latviešu valodas dziļumu un bagātību, lai arī teikumu uzbūvē ir vācu valodas iespaids”.¹¹

Pirms Glikā Daugavgrīvas cietoksnī bija kalpojis mācītājs Toms Betulins, kurš bijis liels alkohola lietotājs. Visā Vidzemē tolaik bija izplatījusies alkohola sērga. Vidzemnieku kāzās varēja izdzert pat 40 mucas alus un degvīna. Betulins saslima un nomira 1681. gadā. Gliks viņa bērnu izvadīšanas runā pieminēja, ka “Betulins no Dieva kā degvīna dzērājs pazudināts ellē”.¹² Par to Betulina atraidne sūdzējusies konsistorijā, un Glikam nācās samaksāt atraidnei soda naudu. Arī citiem mācītājiem nebija patīcis, ka Glikis kritizēja savu priekšgājēju. Taču Glikam bijušas labas attiecības ar superintendentu Fišeru. Glikis bija tulkojis latviešu valodā Fišera “Jautājumu katehismu”.

¹⁰ Līgotņu Jēkabs, 105.

¹¹ Līgotņu Jēkabs, 106.

¹² Līgotņu Jēkabs, 99.

Bībeli latviešu valodā Gliks iesāka tulkot, vēl dzīvodams Rīgā (Daugavgrīvā). Pēc diviem gadiem, 1683. gadā, Fišers pārcēla Gliku uz Alūksni, kur, tam šķitis, viņš būs tālāk no Rīgas garīdznieku strīdiem.

Alūksnē Gliks apprecējās ar pilsētas komandanta, zviedru ritmeistara Bernharda Reitera meitu Kristīni. Viņiem bija divi dēli un četras meitas. Bez tam viņam kā mācītājam bija jāpārzina plašs darba lauks, saimniecība, kā arī skolas. Gliks bijis vīrišķīgs un taisnīgs.

Drīz vien viņam izcēlās sadursmes ar vietējiem muižniekiem, kuri negribēja sūtīt latviešu bērnus skolā. Kādā no saviem sprediķiem Gliks sacījis: “Alūksnes draudzē neesot ne viena vai divu kungu, kas nepiederot velnam.” Par to muižnieki sūdzējušies konsistorijā. Divi muižnieki pat iebrukuši mācītāja muižā, lai Gliku piekautu. No radītā satraukuma Glikā sievai aprāvās piens zīdaiņa barošanai, un bērns pēc trim dienām nomiris. Lieta nāca tiesā. Muižnieki turpināja savu pretdarbību. Kāds no muižniekiem gribējis atņemt mācītāja muižas zemes gabalus. Par to atkal bija jāiet tiesā. Zemes gabalus tiesa pavēlēja atgriezt mācītāja muižai. Pēc tam Gliks atkal tika apsūdzēts konsistorijā kā dumpinieks, un viņam bija jābrauc uz tiesu Tērbatā. Tur izmeklēšanā atklājās, ka sūdzības bijušas nepamatotas.¹ Visi šie un vēl citi atgadījumi Glikam atņēma daudz laika, kuru tas labāk būtu pavadījis ar Bībeles tulkojumu.

Gliks cīnījās arī ar zemnieku māņticībām. Ziemeros viņš lika sagāzt un apart virtuvē esošu velna altāri. Kad zemnieks šo altāri bija atjaunojis vecajā vietā, tiesa viņu sodīja ar 5 pāriem rīkšu un lika virtuvi atkal likvidēt.² Gliks arī vērsās tiesā pret mērnīku Brikmani, kurš no bagātiem zemniekiem bija ņēmis kukuļus, lai tiem piemēritu nabadzīgāku zemnieku zemes gabalus.

Ziemeļu kara laikā krievi iekaroja Alūksni un 1702. gadā izveda Gliku uz Maskavu kā gūstekni. Tur Glikā spējas tika novērtētas, un viņš tika iecelts par kādas skolas pārzini. Bija pārtulkojis vairākas grāmatas krievu valodā.

¹ Līgotņu Jēkabs, 100.

² Ainārs Radovics, “Zviedru laiki Vidzemē”, Rīga, 2012, 264.

Ernsts Gliks nomira 53 gadu vecumā Maskavā 1705. g. 5. maijā un tika apglabāts vācu kapos Marjina Rošča. Pēc 100 gadiem krievu vēsturnieks Karamzins vēl bija atradis Glikā kapu un apravējis ap to saaugušās nātres.

Neatkarīgās Latvijas laikā bijusi doma Glikā piņšus pārapbedīt Latvijā, taču viņa kapa vieta vairs nebija atrodama.³ Uz kapa plāksnes bijis šāds uzraksts: “Še dus nelaika augstcienīgs teologs Ernsts Gliks. Prāvests un mācītājs Alūksnē, Vidzemē, ar prātu un drosmi apdāvināts, laimē un nelaimē: ko laimīgi Dievs sen iepriekš Krievijai nodomājis. Kas ir izpaudies valodu piesavināšanā un Bībeles tulkojumos un labāku laiku cerībā, beidzot 1702. gadā paša un piederīgo gūstniecībā, kurā būdams, viņš uz Augstu rīkojumu [t.i. cara rīkojumu] nodibinājis starp krieviem Ģimnāziju un tādā darbā iegājis mierā. Dzimis viņš bija Anno 1655 Vetinā, Saksijā, un mira Maskavā 1705. gada 5. maijā. Viņu piemin, to svētīdami.”⁴

Šajā uzrakstā bija kļūda dzimšanas gadā, kas patiesībā bija 1652. Taču visā pārējā tekstā kļūdu nav.

Pieminot Glikā tulkojumu, Alūksnes pilsētas ģerbonī ir atvērta grāmata ar skaitli 1689. Līdzās bijušajai mācītājmuižai vēl joprojām aug divi Glikā iestādītie ozoli.

Glikā bērnu turpmākais liktenis ir šāds:⁵

- Kristians Bernhards iestājās valsts dienestā un sasniedza kamerpadomnieka pakāpi;
- Ernsts studēja Kēnigsbergā tieslietas, tad bija asistents Vidzemes un Igaunijas lietu justic-kolēģijā, bet no 1754. gada valsts padomnieks. Viņam piederēja Eriņu muiža;
- Agnete apprecēja zviedru majoru Heinrihu Bērendu Grāki;
- Kristiāna apprecēja Kolbergu muižas īpašnieku pulkvedi fon Koškulu;
- Margarita bija imperatores Elizabetes Romānovas galma dāma un apprecēja poručiķu Kārli Hermanu fon Fitinghofu;
- Elizabete bija galma dāma un apprecēja lieladmirāli Fransuā Gilmo de Vilboa. No cara Pētera I viņi saņēma kāzu dāvanā vairākas muižas Somijā un Igaunijā.
- Audžumeita Marta Skavronska kļuva par cara Pētera I sievu un pēc viņa nāves divus gadus pat valdīja Krievijā kā ķeizariene Katrīna I. Glikā meitas bija viņas galma dāmas.

Franču rakstnieks Voltērs par Katrīnu I izteicās: “Gadījums, kad izpostītas pilsētas drupās sagūstīta svešiniece kļūst par valdnieci impērijā, kur viņa aizvesta gūstā, pasaules vēsturē ir vienreizējs.”⁶

⁵ Radovics, 265.

⁶ Radovics, 266.

GLIKA DIENAS ALŪKSNĒ

Alūksnes draudzes mācītāju Miku Možeiko izvaicāja Andris Pešelis

Kas šogad notika Alūksnē saistībā ar Glikā jubileju?

Šī gada 18. maijā Alūksnes adventistu draudze “Glikā dienu” nedēļas nogalē organizēja atklājumu pēcpusdienu – semināru ar nosaukumu “Glikā mantojums joprojām mūsdienīgs?”. Pie draudzes ēkas uzcēlām brīvdabas telti. Par muzikālo programmu parūpējās un mūs atbalstīja Smiltenes draudze. Interaktīvu un aizraujošu prezentāciju par Bībeles ticamību un aktualitāti sniedza mācītājs Dāvis Trubeckojš. Priecājamies, ka Dievs vienkopus pulcināja arī vairākus interesētus – apmeklētājus. Mums izvērtās papildīta pēcpusdiena ar iespējām arī piknikot un dāvēt cilvēkiem literatūru.

Kā draudzes pasākums iekļāvās kopīgajā pilsētas pasākumu klāstā?

Esam pateicīgi par veiksmīgu sadarbību ar pašvaldības amatpersonām, saņemot nepieciešamo palīdzību, kā arī atzinīgus vārdus par adventistu draudzes veikumu.

Tā kā pārējie pasākumu organizatori lika akcentu uz pašu Gliku kā personu, viņa dzīves spilgtiem notikumiem un faktiem, tad mēs piedāvājam akcentu likt uz to, ko viņš latviešu tautai aiz sevis ir atstājis, lai augstākā godā taptu celts Dieva Vārds, protams, ar cieņu novērtējot personu, kuru Dievs ir lietojis.

Vai Alūksnē vispār notaušams, ka tur ir dzīvojis Gliks?

Glikā muzejs un ozoli ir vieni no galvenajiem pilsētas tūrisma objektiem. Arī ģimnāzija ir nosaukta Ernsta Glikā vārdā. Līdz ar to domāju, ka katram pilsētniekam un ieinteresētam tūristam šīs personas vārds un veikums nav svešs.

Vai alūksnieši, pateicoties Glikam, uztver Bībeli savādāk nekā citi Latvijā?

Vietējai kopienai, manuprāt, personīga interese par Bībeli ir tik pat līdzīga kā citviet Latvijā. Fakts, ka no viņu pilsētas ir cēlies Bībeles latviešu tulkojums, manuprāt, nemudina kopienas iedzīvotājus to personīgi pētīt.

Kas varētu mudināt Alūksnes iedzīvotājus un arī citus Latvijas iedzīvotājus vairāk interesēties par Bībeli?

Pirmkārt, pašiem ar savu personīgo dzīves piemēru un praktisko kristietību ir reāli jāliecina, ka Dieva Vārds ir pats labākais, ko izvēlēties. Skaidri jāapliecina, kādas brīnišķas svētības tas nes nevis no teorijas, bet prakses.

Otrkārt, kad nāks saasinātāki globāli, politiski, ekonomiski, dabas u. c. veida apstākļi daudz vairāk arī pār Latviju, tas, manuprāt, pamudinās cilvēkus vairāk aizdomāties par Dieva eksistenci un par Viņa nodomiem cilvēcei, kas ir uzrakstīti Bībelē. Tas ir pēdējais un īstais brīdis, kad skaidri pasludināt bibelisko Dieva vēsti.

LŪGŠANU NEDĒĻA: PIEDOŠANA

Vineta Krauliņa –
LDS Komunikācijas
nodaļas vadītāja

Vai jums tā ir bijis, ka kāds nodara pāri? Šķiet, ka šajā grēkā kritušajā pasaulē nevarētu būt citādi – mēs pārprotam cits citu, sadusmojamies, pasakām nepārdomātus vārdus, nodarām sāpes cits citam, notiek nodevības, un tam visam ir dažādi iemesli un atšķirīgi apstākļi.

Kā jūs jutāties, kad bijāt sarūgtināti, aizvainoti un apvainojušies? Kā kristieši mēs parasti nesam visus konfliktus lūgšanā Dieva troņa priekšā un lūdzam pēc Viņa palīdzības un vadības. Viņš mums ir apsolījis dāvēt Savu mieru: **“Mieru Es jums atstāju, Savu mieru Es jums dodu; ne kā pasaule dod, Es jums dodu.” (Jņ. 14:27)** Taču mieru varam saņemt tikai tad, ja esam iemācījušies piedot.

Kāds nezināms autors ir teicis: “Piedošana ir smarža, kuru roze atstāj uz tā papēža, kas viņu samīn.” Vai dažkārt nav tā, ka mēs pieņemam šo tik pareizo lēmumu kādam piedot, bet nākamajā reizē, sastopot šo cilvēku, saprotam, ka visas rūgtās emocijas vēl joprojām ir dzīvas un rūgtums nekur nav pazudis? Kāpēc dažkārt vienam cilvēkam ir vieglāk piedot nekā otram?

Kādreiz ir vieglāk piedot cilvēkam, par kuru neesam visai augstās domās, līdzīgi tam, kā Abigaila sarunā ar Dāvidu izteicās par savu vīru: **“Mans kungs, lūdzams, nedusmojies uz šo nekam nederīgo vīru, uz Nābalu, jo, kāds ir viņa vārds, tāds ir arī viņš pats: Nābals ir viņa vārds, un ģekība iet viņam līdzi.” (1. Sam. 25:25)**

Piedošana patiešām nav viegla, bet atcerēsimies, ka piedošana ir visa Dieva Glābšanas plāna pamatā! Jau sākot no cilvēces pirmajām eksistences stundām, kad Ādams ar Ievu grēkoja, Dievs dāvāja viņiem Savu tūlītēju piedošanu, apsolot, ka pievilēja (sātana) galva tiks sadragāta pie Golgātas krusta! (1. Moz. 3:15)

“Jo, kad jūs cilvēkiem viņu

noziegumus piedosit, tad jums jūsu Debesu Tēvs arīdzan piedos. Bet, ja jūs cilvēkiem viņu noziegumus nepiedodat, tad jūsu Debesu Tēvs jums jūsu noziegumus arīdzan nepiedos.” (Mt. 6:14, 15) Mēs esam aicināti brīdināt pasauli par beigu laika notikumiem un nest cilvēcei labo evaņģēlija vēsti par to, ka Dievs mums ir piedēvis, ka Viņš dāvā Savu piedošanu par velti katram, kas to ir gatavs pieņemt, pateicoties Viņa Dēla upurim. Mēs piedodam, jo paši esam saņēmuši piedošanu no Viņa.

Vai gan varam to sludināt, ja paši esam nepiedodoši? Šis princips ir skaidri atklāts Pāvila vēstulē Kolosiešiem 3:12–14: **“Tad nu kā Dieva izredzētie, svētie un mīļotie tērpiesies sirsnīgā līdzjūtībā, laipnībā, pazemībā, lēnībā, pacietībā, ka jūs cits citu panesat un cits citam piedodat, ja vienam ir ko sūdzēties par otru; tāpat kā mūsu Kungs jums piedēvis, piedodiet arī jūs.”**

Protams, ka mūsu cilvēciskajam prātam tas ir grūti aptverams un arī grūti realizējams, bet Debesu Tēvs ļauj mums sēdēt un mācīties pie Viņa kājām, kā kādreiz Marija to darīja.

Saprotot piedošanas nozīmīgumu, Pēteris uzdeva Jēzum būtisku jautājumu: **“Tad Pēteris, piegājis pie Viņa, sacīja: “Kungs, cikārt man būs piedot savam brālim, kas pret mani grēko? Vai ir diezgan septiņas reizes?” Jēzus saka uz to: “Es tev nesaku septiņas reizes, bet septiņdesmit reiz septiņas.”” (Mt. 18:21, 22)**

Mēs arī saprotam, ka piedošana nav matemātiska zinātne un ka šis skaitlis ir tikai simbolisks, jo runa šeit ir par attieksmi. Vissvarīgākais, **“lai nekāda rūgtā sakne, augstu izaugusi, jums nekaitētu un daudz ar to netiktu apgānīti.” (Ebr. 12:15)** Nepiedošanas gars ir pilnīgi pretējs Kristus garam, un tādēļ

ir tik ļoti bīstami to kultivēt. Dievs no mums sagaida, ka dzīvosim ne kā miesīgi, bet kā jaunpiedzimuši Dieva bērni, kas nedzīvo vairs miesā, bet garā. Kā teikts **Sal. pam. 25:21: “Ja tavs ienaidnieks cieš badu, tad paēdini viņu ar maizi; ja viņam slāpst, tad atspirdzini viņu ar ūdeni.”**

Kāds varbūt teiks: “Tas nav priekš manis, es to nevaru izdarīt, tas pāri darījums ir pārāk liels, un es to nevaru aizmirst!” Jā, patiesi, tas var arī neizzust no mūsu atmiņas, Dievs mums nav pavēlējis to aizmirst. Dievs arī nav pavēlējis atjaunot attiecības ar šo cilvēku vai veidot draudzību, bet piedot, lai varētu dzīvot šajā priekštiesībā tikt sauktiem par Dieva dēliem un meitām.

Lūkosimies uz Jēzu, mūsu paraugu un piemēru visās lietās! **“Un Tas Kungs gāja viņam garām, un Viņš sauca: “Tas Kungs, Tas Kungs, apžēlošanās un žēlastības Dievs, pacietīgs un bagāts žēlsirdībā un uzticībā, kas tūkstošiem saglabā žēlastību, piedod noziegumus, pārkāpumus un grēkus, bet arī neatstāj nevienu nesodītu, piemeklēdams tēvu grēkus pie viņu bērniem un bērnu bērniem līdz trešajam un ceturtajam augumam.”” (2. Moz. 34:6, 7)**

Lai Dievs dod, ka šajā mēnesī varam sakārtot savas domas un sirdi, lai, sākoties gada nogales priecīgajai noskaņai, varam veco gadu aizvadīt ne tikai ar pateicīgām sirdīm, bet arī dzīvojot tajā pilnīgajā brīvībā, ko Dievs mums ir devis! Piedosim un lūgsim piedošanu!

“Teici To Kungu, mana dvēsele, un neaizmirsti, ko Viņš tev labu darījis! Viņš piedod visus tavus grēkus un dziedē visas tavas vainas.” (Ps.103:2, 3)

Elena Vaita

Viņa [Kristus] raksturs bija bez grēka traipa. Kā Cilvēka Dēls Viņš lūdza Tēvu, rādidams, ka cilvēcīgai dabai vajadzīgs dievišķais atbalsts tik daudz, cik vien cilvēks var iegūt, lai tas būtu pietiekoši stiprināts pienākumu izpildīšanai un sagatavots pārbaudījumiem. Kā Dzīvības Lielkungs Viņš spēku ņēma no Dieva, lai to sniegtu Viņa ļaudīm. Šis Pestītājs, kurš lūdza par tiem, kas paši neizjuta vajadzību lūgt, un raudāja par tiem, kas paši neizjuta vajadzību raudāt, tagad atrodas troņa priekšā, lai saņemtu un pienestu Tēvam to cilvēku lūgšanas, par kuriem Viņš bija lūdzis virs zemes.

Kristus piemērs mums dots, lai tam sekotu. Dvēseļu glābšanas darbā lūgšanas ir nepieciešamas. Vienīgi Dievs var likt briest un augt sēklai, kuru sējam. Mēs daudzkārt piedzīvojam neveiksmes, jo neatzīstam, ka Kristus caur Savu Garu tikpat patiesi ir ar mums kā Savās miesas dienās, kad Viņš redzamā veidā staigāja pa zemi. Laika gaita nav ienesusi nekādu pārmaiņu apsolījumā, kuru Viņš šķīroties deva mācekļiem [...]: “Un, redzi, Es esmu pie jums ik dienas līdz pasaules galam.” [...]

Kristus sacīja Pēterim: “Sīmani, Sīmani, redzi, sātanam ļoti iegribēties sijāt jūs kā kviešus, bet Es esmu lūdzis par tevi, ka tava ticība nemitētos.” Kas var novērtēt pasaules Glābēja lūgšanu rezultātus? Kad Kristus skatīs Sava dvēseles grūtā darba iznākumu, būdams apmierināts ar to, tad arī atklāsies un būs izprotama Viņa nopietno lūgšanu vērtība, kuras Viņš upurēja laikā, kad Viņa dievība bija ietērpta cilvēcībā.

Jēzus aizlūdza ne tikai par vienu, bet par visiem Saviem mācekļiem: “Tēvs, Es gribu, ka, kur Es esmu, arī tie ir pie Manis, ko Tu Man esi devis.” Viņa acis raudzījās cauri tumšajam nākotnes plīvuram un lasīja ikviena Ādama dēla un meitas dzīves stāstu. Viņš izjuta katras vētras mētātas dvēseles ciešanas un sāpes; un šajā

nopietnajā lūgšanā līdz ar Viņa mācekļiem ir ieslēgti visi Viņa sekotāji līdz pat laika galam. “Es nelūdzu par šiem vien, bet arī par tiem, kas caur viņu vārdu uz Mani ticēs.” Tiešām, šī Kristus lūgšana ietver pat mūs. Mums vajadzētu priecāties, apzinoties, ka Debesīs mums ir liels Aizbildnis, kurš mūsu pazemīgās lūgšanas pienes Dievam. “Ja kāds grēko, tad mums ir Aizstāvis pie Tēva, Jēzus Kristus, Taisnais.” Vislielākās vajadzības brīdī, kad mazdūšība draud nomākt dvēseli, tieši tad Jēzus modrā acs redz, ka mums vajadzīga Viņa palīdzība. Cilvēku lielo vajadzību stunda ir Dieva iespēju stunda. Kad vairs nav nekāda cilvēcīga atbalsta, tad mums palīgā nāk Jēzus, un Viņa klātbūtne izklidina tumsu un aizdzen izmisuma mākoņus.

Mazajā laiviņā uz lielā Galilejas ezera vētrā un tumsā mācekļi ļoti nomocījās, cenšoties aizsniegt krastu, tomēr tie redzēja, ka visas viņu pūles ir nesekmīgas. Kad viņus pārņēma izmisums, un baltām putām rotātajiem vilņiem parādījās Jēzus. Pat Kristus klātbūtni viņi sākumā nevarēja aptvert, un viņi tikai vēl vairāk izbijās, līdz atskanēja Jēzus balss: “Es tas esmu, nebīstieties!” Jēzus vārdi izklidināja bailes un atdeva cerību un prieku. Un tad – cik labprātīgi nabaga nogurušie mācekļi pārtrauca savas pūles un visu uzticēja Kungam!

Šis brīnišķīgais notikums aino Kristus sekotāju piedzīvojumus. Cik bieži mēs grūti strādājam ar airiem, it kā būtu jāiztieks tikai ar mūsu spēku un gudrību, bet redzam, ka visas pūles ir veltīgas. Tad, spēkus zaudējuši un trīcošām rokām, mēs darbu nododam Jēzum, atzīdamies, ka paši nespējam to veikt. Mūs žēlojošais Pestītājs jūt līdz mūsu vājumam. Atbildot uz ticības saucieni, Viņš uzņemas darbu, kuru mēs lūdzot nododam Viņa rokās, un cik viegli Viņš padara to, kas mums likās tik smags!

Dieva seno ļaužu vēsture mums sniedz daudzus iepriecinošus piemērus par lūgšanas uzvarošo

spēku. Kad amalekieši gatavojās uzbrukt Israēlam tuksnesī, Mozus saprata, ka viņa tauta sadursmei nav sagatavota. Ienaidniekam pretī viņš nosūtīja Jozuu ar karavīru pulku, bet pats kopā ar Āronu un Hūru nostājās kalnā, kur varēja pārredzēt kaujas lauku. Tur šis Dieva vīrs visu lietu nesa Tā priekšā, kurš vienīgais bija spējīgs dot tiem uzvaru. Uz Debesīm paceltām rokām Mozus dedzīgi izlūdās panākumus Israēla armijai. Atklājās, ka, kamēr viņa rokas bija paceltas uz augšu, Israēls ienaidnieku uzvarēja, bet, līdzko tās nogurumā noslidēja uz leju, pārvaru ieguva amalekieši. Ārons un Hūrs atbalstīja Mozus rokas, līdz pilnīga uzvara pārsvērās Israēla pusē un ienaidnieki tika aizdzīti no kaujas lauka.

Šis piemērs dots par mācību visam Israēlam līdz pat laika galam, ka Dievs ir Savu ļaužu stiprums. Kad Israēls uzvarēja, Mozus rokas aizlūdzot bija izstieptas pret Debesīm, tā arī tagad Dieva Israēls gūst uzvaru tad, kad Visvarenais viņa lietu ņēmis Savās rokās un tā vietā izcīna cīņu. Mozus nelūdza, lai Dievs satriektu viņa ienaidniekus, Israēlam paliekot bezdarbībā, un arī neticēja tādai iespējai. Viņš sapulcēja visus Israēla spēkus un izsūtīja tos tik labi sagatavotus, cik vien tas viņiem bija iespējams, un tikai tad visu lūgšanā nodeva Dieva rokā. Mozus kalnā sirsnīgi lūdza Dievu, kamēr Jozua ar saviem drošsirdīgajiem pavadoņiem atradās lejā, darot vislabāko, ko vien spēja, lai stātos pretī Israēla un Dieva ienaidniekiem un atsīstītu viņu uzbrukumu.

Lūgšana, kas nāk no nopietnas ticīgas sirds, ir spēcīga, dedzīga lūgšana, kas daudz ko iespēj. Dievs ne vienmēr atbild uz mūsu lūgšanām tā, kā mēs to sagaidām, jo mēs varbūt nelūdzam pēc tā, kas mums visvairāk nāktu par labu; Savā bezgalīgajā mīlestībā un gudrībā Viņš sniegs mums to, kas mums visvairāk vajadzīgs.

(“Liecības draudzei” 4, 528.–531. lpp.)

SPĒKS NO AUGŠIENES

“Māci man darīt pēc Tava prāta, jo Tu esi mans Dievs, Tavs labais Gars lai vada mani pa taisnu ceļu!” (Ps. 143:10)

Mums katram ir savs stāsts par to, kur un kā Jēzus mūs šajā pasaulē atrada. Tie ir dārgi stāsti, pie kuriem kavējoties, sirdi no jauna iekvēlojas mīlestība. Tādus stāstus var salīdzināt ar iepazīšanās stāstiem, kurus laulātie neaizmirst līdz mūža galam.

“Pastāsti man savu atgriešanās stāstu,” ir labs ierosinājums jebkurai brālim vai māsai, ar kuru gribas iepazīties tuvāk.

Intiņu sastapu, meklējot sev draudzeni, lai divatā lūgtu telefoniski. Tas bija draudzes 40 lūgšanu dienu konferences ietvaros. Kad izteicu piedāvājumu kopīgi lūgt, viņa atbildēja, ka šāda aktivitāte veselības dēļ varētu būt par grūtu. Tomēr sarunas gaitā viedoklis mainījās. Kad atgādināju: “Tu teici, ka nepiedalīsies,” skanēja atbilde: “Svētais Gars mani pārliecināja piedalīties.” Bija interesanti uzzināt ko vairāk par mūsu, kura manu acu priekšā tik viegli bija mainījusi savu viedokli, lai pakļautos Dievam, neraugoties uz grūtībām, kādas tas sagādātu. Kā šāda uzticīga sekošana Jēzum bija sākusies?

Inta uzauga ģimenē, kurā Dievam neticēja. Jau no dzimšanas nācās saskarties ar veselības traucējumiem. Pēc ģimenes nodibināšanas abiem ar vīru patika aizrauties ar alkoholu.

Pirmā vēršanās pie Dieva lūgšanā notika, kad Inta nokrita pa trepēm un smagi sasitās. Intiņa atceras, ka jutusi asas sāpes, sēdējusi uz grīdas un, asarām birstot, saukusi uz Dievu pēc palīdzības. Pēc tam izdevās piecelties un turpināt savas gaitas, neskatoties uz sāpēm.

Kad Svētais Gars runā, cilvēks dziļi sirdī saprot, ka īstais risinājums visām problēmām meklējams Dievā. Tādēļ, kad kaimiņiene Irma autobusā piedāvāja iegādāties Biblii, Inta ar vīru šo piedāvājumu priecīgi pieņēma. Tomēr Bībele viņai šķita grūti saprotama. Pēc tam mājās nonāca grāmata “Laikmetu ilgas”, kura tika ar interesi izlasīta. Sirdi piesaistīja stāsts par Jēzu. Viņš nevienam nepagāja garām, to neievērojis. Viņa sirds ieželojās par katru. Tika lasītas arī citas grāmatas par Dievu.

Tad pienāca kāds rīts, kurā viss pieejamais bija izlasīts un prātu nodarbināja jautājums – kur ņemt vēl grāmatas lasīšanai. Garīgi lasījumi tika izjusti kā dvēseles barība. Tai pietrūkstot, jūtam izsalkums. Tad Inta pa logu ieraudzīja, ka mājai uz velosipēda tuvojas kaimiņiene Irma. Pārrunājot izlasītās grāmatas, izskanēja jautājums: “Vai tu nevēlies apgūt Bībeles stundas?” Bija pienācis laiks nopietnām pārdomām. Ko par to teiks vīrs, dēls, kuplā radu saime un kaimiņi? Labu laiciņu padomājusi, visas lietas apsvērusi, Svētā Gara pārliecināta, Inta deva atbildi: “Jā! Es vēlos mācīties.”

Par toreiz piedzīvoto viņa saka: “Svētais Gars man teica – saki “jā”, un es pateicu “jā”. Šodien esmu par to pateicīga.”

Tā kā Intai tālāka došanās ārā no mājas sagādāja grūtības, tad kopīgās Bībeles studijas notika pašas mājās. Dēls Vjačeslavs jeb Slaviks arī bija mājās un dzirdēja visu, kas tika runāts, bet vīram Valerijam sākumā šī ticība nebija pa prātam. Tomēr Inta savu izvēli bija izdarījusi. Pēc Bībeles stundu apgūšanas sekoja kristības. Sākās jauna dzīve kopā ar Jēzu, kurā vairs līdzī nenāca tas tukšums, kurš

pirms tam lika meklēt mierinājumu alkoholā. Visa dzīve šķita iekrāsota priecīgākos toņos nekā pirms tam.

Slaviks uzmanīgi vēroja mammu un pirmais pamanīja pozitīvas pārmaiņas. Ja ticība Dievam var tā pārveidot tuvu cilvēku, tad arī viņš gribēja ticēt. Tā arī Vjačeslavs ņēma savu velosipēdu un ripināja pie kaimiņienes Irmas uz Bībeles stundām. Kādu reizi, izdomājis doties līdzī uz draudzes jubilejas dievkalpojumu, Slaviks pārbrauca mājās pavisam cits cilvēks. Uz Intas jautājumu: “Vai tad tu vairs nepīpē?” viņš atbildēja: “Man vairs to nevajag!” Pēc tam tika atmesta arī dzeršana. Notika kristības. Tika nodibināta ticīga ģimene. Šodien Slavikam ir mīla sieviņa un laba darbavieta otrā Latvijas galā, bet Intai – divas mazmeitiņas.

Kādu rītu Irma viņai jautāja: “Kas noticis ar tavu vīru? Viņš man šorīt pirmo reizi uzsmaidīja.” Vienkārši viens aplams uzskats viņa galvā bija ticis nomainīts. Dažkārt neticīgi cilvēki domā, ka baznīca ir paredzēta, lai iedzīvotos uz lēnīgu, nabadzīgu cilvēku rēķina. Bet mācītājs šai trūcīgajai ģimenei atveda tik nepieciešamo pārtiku, un Intas vīrs telefona sarunā radniekam stāstīja: “Tajā Intas jaunajā ticībā nevis mums ir jādod, bet citi dod mums.”

Par to visu Inta nestāstīja kā par pašsaprotamām lietām, bet kā par Dieva brīnumiem, kurus Viņš darījis viņas ģimenes labā. Dieva Gars spēj mainīt cilvēkus, kuri nešaubīgi un uzticīgi seko Jēzum gaismas ceļā, caur to ienesot pozitīvu ietekmi viņu ģimenē.

Pēc tam Intas dzīvē negaidīti sekoja ļoti smags pārbaudījums – vīra nāve. Pirmie pāris mēneši pēc 40 gadu kopdzīves bija grūtākie,

jo nebija pierasts būt vienai lauku mājās. Gribējās, lai kāds būtu klāt, lai pažēlotu. Grūti bija saprast, kāpēc tas notika tieši tad. Inta teica, ka sākusi lēnām sabrukt. Tomēr nav bijusi prātā doma, ka vajadzētu atsākt lietot alkoholu.

Tad pienāca diena, kad Svētais Gars atkal uzrunāja īpaši: “Ko tu, Inta, dari? Cik ilgi tu vēl gaidīsi, lai citi tevi žēlo? Tu dzen pati sevi postā. Lūdz!” Sākās nopietnu lūgšanu laiks. Dzīve pakāpeniski arvien vairāk piepildījās ar gaismu. Iepriecināja gan pavasara siltie saules stari, gan putnu dziesmas, gan lapsa vai zaķis, kas pienāca tuvu mājas logam. Bija prieks piedalīties 40 dienu lūgšanās.

Arī meita Vita rēķinājās ar mammas lūgšanu spēku. Kad sākās sezonas lauku darbi, viņa griezās pie Intas ar ierosinājumu lūgt par to Dievu. Viens otrs paziņa pajautāja atklāti: “Kas ar tevi ir noticis? Ne tu dzer, ne žēlojies par dzīvi. Kā tu vari tik priecīgi smaidīt nabadzībā, tuvinieka zaudējumā, fiziskās ciešanās? No kurienes tādas izmaiņas?”

Inta smaidot atbildēja: “Dievs mani uztur, dodams visu nepieciešamo. Viņš mani stiprina un sargā. Dievs ir pārmainījis manu un mana dēla dzīvi tajā spēkā, kas nāk no augšienes. Tas nāk no tā, ko Jēzus Kristus ir darījis un vēl tagad dara manā labā.”

Mums, ticīgajiem, dažkārt šķiet, ka esam šajā pasaulē mazākumā. Pa daļai tas ir tāpēc, ka patiesa uzticība Dievam nav saistīta ar skaļu izrādīšanos. Tomēr patiesībā mums ir vēl daudz brāļu un mūsu, kas nomaļos lauku stūrīšos klusi un pacietīgi nes savas dzīves nastas, uzticoties tam spēkam, kas plūst no Golgātas un izmaina cilvēku dzīvi.

Pierakstīja Daina T.

(Šo liecību varat lasīt arī izdevniecības “Patmos” Piektajā liecību grāmatā “Kurš liek ziedēt ābelēm?”)

LIECĪBA MANA PATEICĪBA DIEVAM

Šī gada 3. ceturksnī Bībeles izpētes nodarbībās pētījām Marka evaņģēliju, un mani ļoti uzrunāja tas, ar kādu iejūtību un līdzcietību Jēzus noliecās pie slimajiem, aizskāra viņus un dziedināja. Jēzus sirds ir mīlestības pilna, lai atvieglotu cietēju nastas. Man pat prātā nenāca, ka arī es meklēju Jēzus drēbju vili, lai aizskartu to un saņemtu dziedināšanu.

“Es gaidīt gaidīju uz To Kungu, un Viņš noliecās pie manis un uzklāja manu saucieni. Viņš mani izvilka no ciešanu bedres, no dubļainām dūņām un cēla manas kājas uz cietas klints, stiprinādams manus soļus.” (Ps. 40:2, 3)

Kādā skaistā un saulainā septembra dienā pēkšņi sāku slikti justies. Vēlāk pievienojās temperatūra un neliels klepus. Nodomāju, ka gan jau dažas dienas slimošu un tad viss atkal būs labi. Pateicība Dievam – līdz šim vienmēr pāris dienās izveseļojos, izmantojot dabas dziedniecības līdzekļus. Tomēr tā tas nebija šajā reizē. Diena sekoja dienai, bet temperatūra nemazinājās. Tā kā katru dienu temperatūra bija 39 °C, kļuva arvien vārgāka.

Mājās pavadīju veselu nedēļu, līdz mana ģimenes ārste izsauca neatliekamo medicīnisko palīdzību, kas mani aizveda uz slimnīcu. Nonākot slimnīcā, tika veiktas daudzas pārbaudes, lai atrastu īsto iemeslu slimībai. Ārstiem bija dažādas versijas, bet sākumā nekādas skaidrības par īsto iemeslu. Jutos ļoti vārga, nespēcīga, un nekas neuzlabojās. Tad vecāki manu veselības problēmu uzticēja Latvijas adventistu draudžu Lūgšanu nodaļas vadītājai Baibai Bērziņai, kura iesaistīja lūgšanu grupu. Tas, ka par mani lūdza tik daudzi cilvēki, arī mana “Cerības” draudze Rīgā, mani ļoti stiprināja un mierināja. Lasīju Psalmus, lūdzu Dieva vadību un pilnīgi uzticējos Viņam. Sapratu, ka Dievs mani šajos apstākļos vēlas mācīt pilnīgāk paļauties uz Viņu, nedomājot par savu gribu, bet par

to, lai notiek Dieva prāts. Manā sirdī bija miers, paties Dieva miers, jo es zināju, ka esmu Viņa rokās.

“Ko nu sacīsim par visu to? Ja Dievs par mums, kas būs pret mums? Viņš jau Savu paša Dēlu nav saudzējis, bet To par mums visiem nodevis nāvē. Kā tad Viņš līdz ar to mums nedāvinās visas lietas?” (Rom. 8:31, 32)

Izrādījās, ka tas bija nejauks vīruss, kas bija atstājis negatīvu iespaidu uz citiem orgāniem. Atrodoties ārstu uzraudzībā slimnīcā un saņemot ārstēšanu, pamazām kļuva labāk, līdz beidzot pēc 10 slimnīcā pavadītām dienām varēju doties mājās, lai turpinātu atveseļošanos un pilnīgu atlabšanu.

Tas bija svētīgu pārdomu laiks, lūdzot Dievu un gūstot stiprinājumu Viņa Vārdā. Es lūdzu, lai Dievs dāvā man iespēju būt par svētību citiem. Tāpēc mana sirds bija tik prieka pilna, kad varēju aizlūgt kopā ar savu palātas biedreni, uzticēt viņas veselību Dieva dziedinošajam pieskārienam un izteikt uzmundrinājuma vārdus no Dieva Svētā Vārda.

Dodoties mājās, uzdāvināju savam ārstam grāmatu “Laikmetu ilgas”. Mana sirds bija prieka pilna par to, ka slimnīcā pavadītajās dienās varēju liecināt par Dievu.

Cik labi ir uzticēties Dievam, zinot, ka Viņš visu vada! Vēl svētīgāk ir lūgt ne tikai par sevi, bet par to, lai citi cilvēki iepazīst Jēzu.

Dievs ir varens un mīlošs. Kāda brīnišķīga apziņa, ka neesam vieni, bet ar mums vienmēr kopā ir Dievs un draudzes ģimene! Tāpēc vēlos slavēt Dievu un pateikties Viņam.

Mana pateicība ikvienam Lūgšanu grupas dalībniekam un vadītājai Baibai par aizlūgšanām, kas mani ļoti stiprināja! Mūsu aizlūgšanas citam par citu ir tik vajadzīgas!

Vēlos slavēt Dievu ar vārdiem no Psalmiem 103:2: *“Teici To Kungu, mana dvēsele, un neaizmirsti, ko Viņš tev labu darījis!”*

Ruta Vēvere

ELLIŠKĪGĀ IZMEKLĒŠANA

« Originālais
video krievu
valodā:

Oļegs Bokovs – Kijivas
(Ukraina) draudzes
“Upstream Church”
mācītājs, blogeris

*Kā jums šķiet, cik no kapsētās
apglabātajiem ir bijuši labi
cilvēki, bet cik ļauni un
bezdievīgi? Pēc vairuma ticīgo
domām, pēdējie no minētajiem ir
nonākuši baisā vietā, ko dēvē par
elli, tur viņi šai pašā brīdī cieš
mokas, dēmonu ielenkti, un tur
viņiem jāpavada visa mūžība. Jā,
dzirdot par verdošiem katliem,
ciešanām uguns liesmās un
nebeidzamām mokām, ļaudis
reaģē dažādi. Vieni izbailēs
metas izsūdzēt grēkus, citi sāk
ienīst Dievu par Viņa cietsirdību,
bet trešie gluži vienkārši smejas,
jo uzskata šos stāstus par
viduslaiku fantāzijām.
Bet kas gan notiek patiesībā?
Vai tiešām Dievs ir tik nežēlīgs,
ka veselu mūžību mocīs
grēciniekus ugunī? Vai varbūt
Viņa taisnīgums patiesām
pieprasa tik skarbu atmaksu?
Un kā tas viss samērojams ar
Viņa pašuzpurīgo mīlestību,
kura pasaulei tika atklāta pie
Golgātas krusta?*
*Jautājums par grēcinieku likteni
ir ārkārtīgi svarīgs, jo uz spēles
ir paša Dieva reputācija. Kas tad
ir mūsu Radītājs – mīlošs Tēvs,
taisnīgs tiesnesis vai cietsirdīgs
despots? Lūkosim tik skaidrībā!*

(3. turpinājums. Sākums AV aprīļa,
jūnija un jūlija/ augusta numurā.)

Bībelē ir jēdzieni, kuri runā par
reālu sodu mūžīgā ugunī. Šajā reizē
detalizēti aplūkosim šo jēdzienu
nozīmi.
Brīdinot draudzi no degošās elles
briesmām, mācītāji nereti citē Bībeles
tekstus, kuros minēta liesmojošā
gehenna (kr. *геенна огненная*).
Tomēr elle un Bībelē minētā *gehenna*
nebūt nav viens un tas pats. Ja elle
norāda uz visu mirušo stāvokli un
atrašanās vietu, tad *gehenna* apzīmē
kaut ko gluži citu.
Grieķu vārds *gehenna* (Γέεννα)
ir ebreju *Gē ben-Hinnōm* (גֵּהֶנְנוֹם)
transliterācija. *Gē ben-Hinnōm* apzīmē
Hinomas jeb Ben-Hinomas ieleju,
kas plešas uz dienvidrietumiem no
Jeruzalemes. Šī ieleja ieguva sliktu
slavu Tofeta – pielūgsmes vietas dēļ,
kur ķēniņa Manases un viņa dēla
Amona laikā Jeruzalemes iedzīvotāji
upurēja savus bērnus Moloham.
Tofetā, kā secinājuši pētnieki, atradās
milzīga krāsns, kā arī kapsēta, kurā
apglabāja bērnu un dzīvnieku pelnus.
Vēlāk ķēniņš Josija, atbrīvojot zemi
no elku pielūgšanas vietām un elku
pielūdzējiem, lika sodīt ar nāvi visus
Moloha priesterus, bet viņu kaulus
sadedzināt uz Moloha altāra, tādējādi
apgānot to uz visiem laikiem. Nav
nekādu šaubu, ka cilvēku kauli, kas
mētājas aiz pilsētas mūriem, atstāja

neizdzēšamu iespaidu uz ikvienu,
kurš to uzlūkoja.
Par Ben-Hinomas ieleju varam
lasīt arī Jeremijas pravietojumos,
kur pravietis paredz Jeruzalemes
iznīcināšanu un tās elkdievībai
nodevušos iedzīvotāju bojāeju. Lūk,
ko viņš raksta: “Tādēļ redzi, nāks
diena, tā saka Tas Kungs, kad nerunās
vairs par Tofetu un par Ben-Hinomas
ieleju, bet par slepkavošanas ieleju.
Tofetā būs kapsēta, jo citur nekur
tai vietas nebūs. Šīs tautas miroņi
noderēs par barību putniem apakš
debess un zvēriem virs zemes, un
neviens tos netraucēs un nedzīs
projām.” (Jer. 7:32, 33)
Tādējādi Hinomas ieleja, kas tiek
dēvēta arī par miroņu ieleju un pelnu
ieleju, kļūst par vietu Dieva tiesai
pār elkdievīgajiem israēliešiem, par
nākamās kaujas vietu, kur tie visi
tiks iznīcināti. Mirušo būs tik daudz,
ka Tofetas krāsns nespēs tos visus
uzņemt. Arī kapavietu gluži vienkārši
nepietiks. Tāpēc ielejā guļošie, tārpu
apsēstie liķi kļūs par barību dažāda
veida maitēdājiem.
Jeremijas pravietojums piepildījās
586. gadā pirms Kristus, kad
Nebukadnēcara karavīri, ilgstošā
aplenkuma satracināti, iebruka
Jeruzalemē, nopostīja pilsētu,
nodedzināja templi un nežēlīgi

« Tu manu dvēseli nepametīsi nāves valstībā,
nedz Savam Svētajam liksi redzēt iznīcību.
(Psalmi 16:10)

iznīcināja lielāko daļu pilsētas
iedzīvotāju. Šī traģēdija uz visiem
laikiem atstāja sūrstošu brūci Israēla
tautas sirdī.

Ilgu laiku tika uzskatīts, ka Jēzus
laikā Hinomas ielejā bijusi izvietota
pilsētas izgāztuve, kurā tika izmesti
atkritumi, sodīto noziedznieku un
mirušo dzīvnieku liķi, un ka tas viss
tika sadedzināts pastāvīgi uzturētā,
neizdziestošā ugunī. Tiek uzskatīts,
ka, uzlūkojot tārpu mudžekļus,
dūmu stabus un neizdziestošo uguni
un jūtot briesmīgo smirdoņu, jūdi
sāka asociēt šo vietu ar *gehennu* –
soda vietu. Tomēr agrīnajā ebreju
literatūrā par to nekas nav minēts.
Par to neliecina arī arheoloģisko
izrakumu atradumi, kuri neapliecina
šādas izgāztuves esamību. Tāpēc
mūsdienu pētniekos šī hipotēze raisa
šaubas. Agrāki *gehennas* kā visu
netaisno soda vietas pieminējumi
atrodami evaņģēlijos un aizved
pie paša Jēzus, resp., tie fiksēti
1. gadsimta 30. gados. Tā kā kristīgā
gehennas tradīcija ir par 40 līdz 90
gadiem vecāka nekā ebreju tradīcija,
bet starpderību periodā mūžīgā
soda vietā ugunīgajā *gehennā* nav
minēta, loģiski būtu pieņemt, ka tieši
Jēzus iepazīstināja jūdu auditoriju
ar šo jēdzienu. Pareizāk sakot, viņš
atmodināja tautas atmiņā notikumus,
kuri risinājās ap Tofetu un Jeremijas
pravietojumu, piešķirot Ben-Hinomas
ielejas traģēdijai jaunu nozīmi.

Jaunajā Derībā *gehenna*
pieminēta 12 reīzu, un 11 no šiem
pieminējumiem atrodami tieši
Jēzus teiktajā. Palūkosimies, ko tieši
Glābējs ir teicis par mūs interesējošo
jautājumu!

“Jūs, čusku un odžu dzimums,
kā jūs izbēgsit no elles sodības¹?”
(Mt. 23:33) Jēzus raksturo *gehennu*
kā vietu, kur pār netaisnajiem
stājas spēkā Dieva tiesas spriedums.
Visticamāk, te ir runa par pēdējo
spriedumu, kurš stāsies spēkā pēc
Kristus otrās atnākšanas.

Citā vietā Kungs visai interesantā
veidā papildina iepriekš aplūkoto:
“Bet, ja tava labā acs tevi apgrēcina,
tad izrauj to un met prom; jo tas tev
labāk, ka viens no taviem locekļiem
pazūd, nekā ja visa tava miesa top
iemesta ellē². Un, ja tava labā roka

tevi apgrēcina, tad nocērt to un met
prom; jo tas tev labāk, ka viens no
taviem locekļiem pazūd, nekā ja visa
tava miesa nāk ellē.³” (Mt. 5:29, 30)

Pievērsiet uzmanību tam, ka
gehennā nokļūst nevis bezmiesas
dvēsele, bet ķermenis, t.i., cilvēks!
Acīmredzot tolaik bija pieņemts
asociēt noteiktas ķermeņa daļas
ar noteiktiem grēkiem. Tāpēc,
izmantojot hiperbolu jeb apzinātu
pārspilējumu, Jēzus brīdina mācekļus,
ka labāk ir upurēt kādu sava ķermeņa
daļu un izglābties no *gehennas*, nekā
tiklīdz tur iemestiem pašiem un iet bojā
uz visiem laikiem. Tā kā minētais
sods ir saistīts ar miesas bojāeju,
tad, kā mēs jau vairākkārt minējām,
tas var tikt realizēts tikai pēc Jēzus
otrās atnākšanas un netaisno mirušo
augšāmcelsšanas, kad tiem būs
jāierodas uz Visaugstākā tiesu.

Tādējādi, vadoties pēc paša
Jēzus vārdiem, varam izdarīt
secinājumu, ka *gehenna* ir soda vieta,
kurā pasaules vēstures noslēgumā
tiks iemesti visi jebkad dzīvojušie
grēcinieki, kuri ir noraidījuši dzīvības
ceļu. Viņi piecelsies no kapiem, lai
dotos ugunī.

Tā nu attiecībā uz *gehennu* ir
atlicis tikai viens jautājums – cik ilgi
netaisnie degs tās ugunī. Vai tiešām
mūžīgi? Šis jautājums jau sen ir
palicis neatbildēts.

Mēs noskaidrojām, ka elle nav
vieta, kur netaisno dvēsele cieš
mokas mūžīgā ugunī, bet varbūt šāda
soda vieta ir *gehenna* ar to vienīgo
starpību, ka te cilvēki cietīs, būdami
miesā? Kāds liktenis saskaņā ar
Bībelē teikto sagaida grēciniekus –
mūžīgas mokas vai pilnīga iznīcība?

Pirmajā brīdī šķiet, ka mums ir
divu veidu rakstvietas, kuras runā
viena otrai pretī. No vienas puses,
lasām vārdus: “Tad Viņš arī sacīs
tiem, kas pa kreiso roku: eita nost
no Manis, jūs nolādētie, mūžīgā
ugunī, kas sataisīta velnam un viņa
eņģeļiem.” (Mt. 25:41) Te *gehennas*
uguns apzīmēta ar grieķu vārdu
aiōnios (αἰώνιος), kura nozīme ir
‘mūžīgs, pastāvīgs, nepārtraukts’.
Lasot šīs rindas, ir viegli nonākt pie
secinājuma, ka netaisno ciešanas
būs mūžīgas. No otras puses, ir šie
Bībeles vārdi: “Un nebīstieties no
tiem, kas miesu nokauj un dvēseli
nevar nokaut; bet bīstieties vairāk no

tā, kas miesu un dvēseli var nomaitāt
ellē⁴.” (Mt. 10:28) Origināltekstā te
izmantots vārds *apollymi* (ἀπολλυμι)⁵
ar nozīmi ‘iznīcināt, izdeldēt,
pazudināt, nodot nāvē’. Ar vārdu
“dvēsele” šai gadījumā jāsaprot nevis
saprātīga, nemateriāla būtne, bet gan
cilvēka dzīve. Jēzus mudina mācekļus
nebaidīties no tiem, kas var viņus
nogalināt, uz laiku atņemot dzīvību,
jo katra cilvēka dzīvība ir varenā
Radītāja rokās, un Viņam ir vara
augšāmcelt mirušos.

Daži, lasot šo fragmentu, pieņem,
ka te ir runa par sātanu, taču Svētajos
Rakstos tikai Dievs ir tas, kuram ir
vara gan pār *gehennu*, gan pār katra
cilvēka mūžīgo likteni. Turklāt no
ši teksta varam saprast, ka cilvēks,
kurš nonāks ugunīgajā *gehennā*, tiks
pilnībā iznīcināts.

Lai novērstu šķietamo pretrunu
starp mūžīgi degošo uguni un pilnīgo
iznīcību, aicinu aplūkot vēl kādu
rakstvietu, kura ar apbrīnojamu
precizitāti atklāj detaļas par sodu
gehennā. “Un, ja tava acs tevi
apgrēcina, izrauj to; tev ir labāk ar
vienu aci ieiet Dieva valstībā, nekā
kad tev ir divas acis, un tu topi
iemests ellē⁶. Kur viņu tārps nemirst
un uguns neizdziest.” (Mk. 9:47, 48)
Labi zinot Vecās Derības kontekstu,
mēs viegli varam atpazīt Jēzus vārdos
atsauci uz kādu pravietisku grāmatu,
bet nu vairs ne Jeremijas, bet Jesajas –
“[...] bet viņi izies ārā un skatīs mirušo
miesas, kas atkrituši no Manis, jo viņu
tārps nemirs, viņu uguns neizdzīsīs
un tie būs par biedinājumu visai
miesai.” (Jes. 66:24)

Ja Jeremijas pravietojumos
atkritušās Jeruzalemes liktenī var
ieraudzīt tikai ieskicētu pēdējo tiesu
pār ļaunumu, tad Jesajas grāmatā par
to tiek runāts tieši, un visa 66. nodaļa,
no kuras ņemti šie vārdi, veltīta beigu
laika notikumiem un runā arī par
Dieva Israēla atjaunošanu un citiem
jautājumiem saistībā ar šo laiku

Tāpat Jēzus citēto vārdu konteksts
nerunā par mūžīgām grēcinieku
ciešanām. Uzmanīgi izlasīsim vēlreiz!
– “[...] bet viņi izies ārā un skatīs
mirušo miesas, kas atkrituši no Manis,
jo viņu tārps nemirs, viņu uguns

⁴ Origināltekstā vārda “elle” vietā ir “*gehenna*”,
resp., *geennē* (γεέννη).

⁵ Resp., kas miesu un dvēseli var nomaitāt
(gr. *apolesai* (ἀπολέσαι)) ellē.

⁶ Oriģ. ugunīgajā *gehennā*.

¹ Krievu tekstā te teikts: *от осуждения в геенну*
(resp., no soda *gehennā*).

² Krievu tekstā: *в геенну* (resp., *gehennā*).

³ Krievu tekstā: *в геенну* (resp., *gehennā*).

neizdzisīs un tie būs par biedinājumu visai miesai.” (Jes. 66:24) Te runa ir par atkritušajiem, kuri būs gājuši bojā kaujā ar Dievu. Tā, neviena neapglabātas, šīs miesas guļ pie Jeruzālemes mūriem Ben-Hinomas ielejā jeb *gehennā*. Tām lemta bojāeja ugunī, bet to, kas atliks, apēdis tārpi. Šāds apraksts var nozīmēt tikai vienu: visus grēciniekus, kas sacelsies pret Dievu, gaida pilnīga iznīcība.

Bet kā ar uguni, kura deg mūžīgi? Lai atbildētu uz šo jautājumu, paskatīsimies, kādā kontekstā šie vārdi lietoti citviet Bībelē!

“Bet, ja jūs Mani neklausīsiet, lai svēto dienu svētītu, un nesīsiet nastas sabatā un tās nesīsiet iekšā pa Jeruzālemes vārtiem, tad Es iededzināšu uguni pilsētas vārtos, tā aprīs Jeruzālemes skaistos namus un neizdzisīs!” (Jer. 17:27) Caur pravieti Jeremiju Dievs pasludina, ka iededzinās Jeruzalemē neizdzēšamu uguni, ja vien tās iedzīvotāji neizsūdzēs savus grēkus un neizmainīs attieksmi pret sabatu. Vai israēlieši toreiz nožēloja grēkus? Mēs zinām, ka nē. Vai šis pravietojums piepildījās? Palūkosimies, ko pats Jeremija par to raksta! “Piektā mēneša desmitajā dienā – tas bija Bābeles ķēniņa Nebukadnēcara deviņpadsmitais valdīšanas gads – Nebusaradans, kas bija Bābeles ķēniņa miesassardzes virspavēlnieks, iegāja Jeruzālemē un nodedzināja Tā Kunga namu un ķēniņa pili, un visus pilsētas namus, it īpaši lielos namus, viņš lika iznīcināt ar uguni. Viss kaldeju karaspēks, kas atradās miesassardzes virspavēlnieka vadībā, nojauca visus mūrus ap Jeruzālemi.” (Jer. 25:12–14) Bābeles ķēniņa armija patiešām aizdedzināja Jeruzālemi, tomēr tā nedega mūžīgi, bet tikmēr, kamēr no pilsētas palika pāri tikai pelni.

Līdzīgā veidā funkcionē vārdu savienojums “mūžīga uguns”, kuru sastopam nu jau Jaunajā Derībā. “Tā Sodoma, Gomora un apkārtējās pilsētas, kuras šiem līdzīgi padevās netiklībai un nomaldījās pret dabīgās miesas kārībās, ir noliktas par atbaidošu piemēru **mūžīga uguns soda izciešanai**. Tāpat arī šie, sekodami saviem sapņiem, apgāna miesu, nicina augsto valdnieku, zaimo debess varas.” (Jūdās 1:7, 8, izcēlums pievienots) Te teikts, ka Sodoma un

Gomora tika pakļautas mūžīga uguns sodam. Tomēr ir pilnīgi skaidrs, ka šodien šīs abas pilsētas nedeg. Kā tad lai saprotam šos Bībeles vārdus? Laimīgā kārtā precīzs šī soda veida paskaidrojums atrodams vēl kādā no Jaunās Derības vēstulēm. “Tāpat Viņš nosodīja Sodomas un Gomoras pilsētas, pārvērzdams tās pelnos un iznīcinādams, tā atstājot biedinošu piemēru visiem, kas grib grēkot.” (2. Pēt. 2:6) Pētera vēstulē izteikta tā pati doma, tikai mūžīgas uguns vietā viņš raksta par to, ka Sodoma un Gomora tika pārvērstas pelnos, par ko sīkāk varam lasīt 1. Mozus grāmatā. Gan Pēteris, gan Jūda ir vienā prātā, ka pār šīm pilsētām nākušais sods ir uzskatāms piemērs tam, kas sagaida visus netaisnos laiku beigās.

Aplūkosim vēl kādu rakstvietu, kura pēc daudzu ieskatiem runā par mokām mūžīgā ugunī. “Un tie ieies mūžīgā sodībā, bet taisnie mūžīgā dzīvībā.” (Mt. 25:46) Pirmajā brīdī var šķist, ka netaisnie tiešām tiks mocīti mūžīgi. Viss izskatās loģiski – taisnajiem jāieiet mūžīgā dzīvībā, bet netaisnajiem mūžīgās mokās. Galu galā, abos gadījumos ir izmantots vārds “mūžīgs”. Tomēr grieķu vārds *kolasis* (κόλασις) tulkojams nevis kā mokas, bet gan kā ‘sods’. *Kolasis* tulkojums ar vārdu ‘mokas’ liek uzdot nopietnu jautājumu par tulkotāja doktrinālo neitralitāti, resp., par to, cik doktrināli nosacīts ir šis tulkojums. Tāpēc konfesionāli neietekmēts šī panta tulkojums būtu šāds: “Un tie ieies mūžīgā sodībā, bet taisnie mūžīgā dzīvībā.” (Mt. 25:46, JT) Resp., grēcinieki būs nevis pakļauti mūžīgām ciešanām, bet sodam, kuram būs mūžīgas sekas.

Kas tās būs par sekām? Palūkosimies, kā šo pašu domu, tikai citiem vārdiem, izsaka apustulis Pāvils: “Tā tad grēka alga ir nāve, bet Dieva balva ir mūžīga dzīvība Kristū Jēzū, mūsu Kungā.” (Rom. 6:23) Kā redzam, sods, kas gaida grēcinieku, ir nāve – mūžīga nāve, kamēr taisnie saņems mūžīgās dzīvības dāvanu

caur mūsu Glābēju un Kungu Jēzu Kristu.

Atgriežoties pie Jesajas vārdiem par nemirstošo tārpu un neizdziestošo uguni, kurus pēc tam izmantoja Jēzus, lai atklātu *gehennas* soda būtību, varam secināt, ka tie norāda nevis uz turpināšanos laikā, bet gan uz postošo spēku darbības veidu un intensitāti. Citiem vārdiem sakot, tārps nemirs, kamēr nebūs ticis galā ar netaisnā mirušā ķermeni, un uguns neizdzisīs, kamēr nebūs pārvērtusi to pelnos. Oriģināltekstā minētajā Jesajas grāmatas pantā lietots tagadnes, nevis pagātnes vai nākotnes laiks. Tā tad runa ir par uguns spēku, nevis tās ilgstošu degšanu. Šo uguni nav iespējams nodzēst, kamēr tā pilda savu uzdevumu. Tas pats attiecas arī uz tārpu. Vārds “nemirst” nenozīmē, ka tārps ir nemirstīgs, bet gan – ka to nevar apturēt un tas pilnīgi noteikti iznīcinās mirušā ķermeni. Šie abi darbības vārdi apzīmē kvalitāti, nevis kvantitāti jeb darbības turpināšanos. Jesajas izmantotie apzīmējumi runā par pilnīgu iznīcību, kurai nekas nespēs stāties ceļā. Lūk, kā to apraksta Maleahijs: “Jo redzi, nāks diena, kas kvēlos kā karsti nokurināta krāsns; tad visi pārgalvīgie nievātāji un ļaundari būs kā rugāji, un šī nākamā diena tiem pielaidīs uguni, saka Tas Kungs Cebaots, un neatstās no viņiem pāri ne saknes, ne stiebrus. [...] Jūs samīsiet bezdievīgos, jo viņiem būs kļūt par pīšļiem zem jūsu kājām tai dienā, kuru Es būšu nolīcis, saka Tas Kungs Cebaots [...]” (Maleah. 3:19, 21) Pravietis saka, ka grēcinieku liktenis būs līdzīgs degošiem salmiem. Nudien, šī aina ir pietiekami skaidra un neprasa tālākus paskaidrojumus.

(Tulkoja Anitra Roze. Turpinājums
AV decembra numurā.)

Tā tad grēka alga ir nāve, bet Dieva balva ir mūžīga dzīvība Kristū Jēzū, mūsu Kungā.
(Rom. 6:23)

Spēks

jaunai dienai

2025

Izdevniecības
"Patmos"
kalendārs
2025

LŪGŠANA

Elvīra Grakoviča,
AV Jauniešu lappusītes
veidotāja

Vislielākās cīņas notiek cilvēka sirdī, un vislielākās uzvaras tiek gūtas lūgšanā. Lūgšana ir stiprākais ierocis, kāds cilvēcei pieejams.

Kristus saka: “Nāciet šurp pie Manis visi, kas esat bēdīgi un grūtsirdīgi, Es jūs gribu atvieglināt. Nemiet uz sevi Manu jūgu, mācieties no Manis, jo Es esmu lēnprātīgs un no sirds pazemīgs; tad jūs atradīsiet atvieglojumu savām dvēselēm.” (Mt. 11:28, 29) Ja visi, kas ir bēdīgi un grūtsirdīgi, ieklausītos Kristus vārdos, ak, cik daudzi atrastu atvieglojumu savām dvēselēm!

Efeziešiem 6:10, 11 stāv rakstīts: “Beidzot – topiet stipri savā Kungā un Viņa varenajā spēkā. Bruņojieties ar visiem Dieva ieročiem, lai jūs varētu pretī stāties velna viltībām.” Turpat tālāk, 18. pantā, teikts: “[...] ar visām lūgšanām un lūgumiem lūdziet Dievu Garā ik brīdī [...]” Jo kā gan citādi mēs varam kļūt stipri savā Kungā un Viņa varenajā spēkā, ja ne lūdzot un kalpojot?

Turpinājumā tiek atklāts lūgšanas saturs un mērķis: “[...] tai pašā nolūkā esiet nomodā un pastāviet savās aizlūgšanās par visiem svētajiem, arī par mani, lai mana mute droši atvērtos runai un es bez bailēm varētu sludināt evaņģēlija noslēpumu.” (18., 19. p.)

Šeit izskan aicinājums: “Esiet nomodā!” Kad Kristus bija Ģetsemanē, mācekļi pat vienu stundu nespēja palikt nomodā. Kristum bija vienam jānes šis krusts, lai mums būtu iespēja ar lūgšanas rokām satvert Kristus krustu un ticībā saņemt grēku piedošanu, dvēseles dziedināšanu un uzvaru. Mūsu sods bija uzlikts Viņam mums par atpestīšanu, ar Viņa brūcēm mēs esam dziedināti.

Kādā dzejoli ir vārdi: “Ne jau ar dūri sagraut var Jērikas mūri!” Tomēr Jēzus Kristus vārdā, Viņa bezgalīgā upura dēļ mēs varam satvert Tā spēku, kura priekšā pat eņģeļi aizklāj vaigu.

Kad Jēzus tika kristīts Jordānā, Viņš, no ūdens iznācis, upes krastā zemojās lūgšanā. Jēzus lūdza no Tēva spēku salauzt cilvēku neticību un saraut važas, ar ko sātans tos bija saistījis.

Kad dodamies savos ikdienas darbos, mūsu skatam garām slid daudzas ievainotas dvēseles, kas nepazīst Glābēju. Mums apkārt ir tik daudzi, kas cieš sāpes un nezina, kur iegūt dziedināšanu. Jēzus saka: “ES ESMU ceļš, patiesība un dzīvība”. Ja paturēsim prātā, ar kādu mūžīgu mīlestību Kristus mīl ikvienu dvēseli, mēs nespēsim vienaldzīgi paiet garām šiem cilvēkiem. Tāpēc lūgšim, lai Kristus viņiem sniedz dziedināšanu un vada viņus pa Vienīgo Ceļu, kas ved uz dzīvību! Lūgšim, lai Kristus mīlestība piepilda mūsu sirdi un lai no sirds pilnības mute runā!

Nēsim vērā, ka tikai Dievam ir zināmi mūsu soļi. Tas, kas mums šķiet parasts brauciens vilcienā vai parasta vakara iepirkšanās, Kristus acīs varbūt ir kas vairāk. Varbūt mūsu ceļā būs kāds, kuram tik ļoti ir nepieciešama mūsu klusā lūgšana. Dievs vien zina, cik kuram vēl atlicis dzīves laika, lai iepazītu un pieņemtu Glābēju. Varbūt ir kāds, kuram tieši es esmu pēdējā iespēja redzēt Kristum līdzīgu raksturu vai dzirdēt kādu laipnu vārdu par to, ka nāk laiks, kad Dievs nožāvēs visas asaras, ja mēs pieņemam Kristu par savu Glābēju.

Bet varbūt Svētais Gars mūs mudinās aizlūgt par kādu dvēseli klusām, savās domās. Gluži kā stāv

rakstīts: “[...] ar visām lūgšanām un lūgumiem lūdziet Dievu Garā ik brīdī [...]” Varbūt mēs tieši tāpēc nokavējam autobusu vai iekļuvām sastrēgumā, lai sastaptu kādu, kuram ir vajadzīga šī klusā lūgšana un par kuru varbūt neviens cits nelūdz Dievu. Cik skumji, ja tajā brīdī mūsu ikdienas steiga būs skaļāka par kluso balsi, kura mūs pamudina lūgt! Nēsim to pie sirds, ka mēs nedzīvojam ikdienas steigā, šoppingam vai lielpilsētas spožumam, kur reklāmas plakāti cits par citu skaļāk sludina 21. gadsimta iespējas. “Bet mēs sludinām Kristu, krustā sisto, kas jūdiem apgrēcība un pagāniem ģeķība, bet tiem, kas aicināti, tiklab jūdiem, kā grieķiem, Dieva spēks un Dieva gudrība.” (1. Kor 1:23, 24) Reklāmu plakāti sludina dzīvot šodienai, bet mēs sludinām To, kuram pieder nāves un elles atslēgas un visa mūžība! Kristus ir vienīgais Vārds, par kuru runāt, dziedāt un sludināt, “[...] jo nav neviens cits vārds zem debess cilvēkiem dots, kurā mums lemta pestīšana.” (Ap. d. 4:12)

Tāpēc lūgšim, lai Kristus mīlestība piepilda mūsu sirdi, lai Kristus rakstura spožumā mūsu raksturs tiek kausēts un veidots un lai vēsts par krustu aizsniedz arī tos mūsu līdzcilvēkus, kurus ik dienas satiekam veikalos vai kāpņu telpās! Padomāsim, ja viņi dzīvotu vienā ielā ar Pāvilu vai Jāni Kristītāju, vai viņus būtu sasniegusi vēsts par krustu? Visai iespējams. Tomēr tas ir arī mūsu svinīgs uzdevums. Lai Dievs mūs uz to svētī!

EIROPAS ADVENTISTU JAUNIEŠU KONGRESA PLĀNOŠANA ITĀLIJĀ

Jana Jansone – Baltijas ūnijas
Jauniešu nodaļas koordinatore,
Latvijas draudžu savienības
Jauniešu nodaļas vadītāja

No 11. līdz 16. oktobrim Turīnā pulcējās Transeiropas (TED) un Intereuropas (EUD) divīzijas ūniju jauniešu vadītāji un koordinatori, lai plānotu Eiropas Adventistu jauniešu kongresu (*Adventist Youth congress – AYC*), kurš notiks 2026. gada augustā.

Plānošanas procesu vadīja TED jauniešu vadītājs Marsels Gioalda (*Marcel Ghioalda*) un EUD jauniešu vadītājs Džonatans Tehels (*Jonatan Tejel*). Man bija iespēja pārstāvēt Baltijas valstu jauniešu intereses plānošanas procesā. Tā viennozīmīgi bija vērtīga pieredze, lai labāk

izprastu, cik atšķirīgas ir mūsu ūnijas, cik dažādas un tajā pašā laikā līdzīgas ir jauniešu vajadzības.

Pirmās divas dienas TED jauniešu vadītāji pavadīja laiku garīgi atjaunojoties, esot sadraudzībā un līdzdalot katras ūnijas veiksmes stāstus, vajadzības un izaicinājumus. Vēlāk pievienojās kolēģi no EUD. Gan kopīgi, gan grupās tika meklētas idejas kongresa nosaukumam, aktivitātēm, kā ar runāts par finansēm.

Katra ūnija būs atbildīga par kādu no konferences programmas daļām. Baltijas ūnija kopā ar Nīderlandes

ūniju būs atbildīga par semināriem un darbnīcām. Turpmākos lēmumus pieņems un darbu veiksmes vadības komiteja, kurā būs abu divīziju vadītāji, sekretāri un Ceļa meklētāju vadītāji, kā arī pārstāvji no katras divīzijas trim ūnijām. Baltijas ūnija ir viena no tām. Pēc šīm sanāksmēm darbs tiks tālāk deleģēts pārējām ūnijām.

Lūdziet, lai 2026. gada kongress, kurš pulcēs vairākus tūkstošus jauniešu no visas Eiropas un pasaules, būtu pilns svētību un Svētā Gara, lai caur šo pasākumu varētu tikt izmainīta daudzu jauniešu dzīve un viņi tuvotos Jēzum!

Aicinu ikvienu jaunieti plānot piedalīties šajā Jauniešu kongresā, lai iepazītu daļu mūsu vispasaules draudzes, dzirdētu spēcīgas un iedvesmojošas uzrunas, kā arī izveidotu draudzību ar jauniešiem Eiropā un pasaulē!

Seko jaunumiem Latvijā
Instagram kontā @sda jauniesi!
Seko jaunumiem TED jauniešu
Instagram kontā @tedyouthdept!

SARKANIE KĀPOSTI

Vai zināji, ka kāpostos ir atrodams spēks? Tie ir bagāti vitamīniem un minerālvielām, tajos ir daudz šķiedrvielu un veselību veicinošo fitoķīmisko savienojumu.

Sarkano kāpostu mēs pazīstam kā rudens dārzeņi, bet tas ir spējīgs izdzīvot pat pirmajās salnās. Tas ir viegli uzglabājams un pagatavojams daudz un dažādos veidos. Lai arī cik lielu mums katram ir izdevies izaudzēt sarkano kāpostu, Ginesa rekordu grāmatā lielākā kāposta svars ir 19 kg.

KĀPOSTA ĀRSTNIECISKĀS ĪPAŠĪBAS

Papētot vēstures liecības, varam atrast pierādījumus, ka jau romieši lietoja kāpostus kā ārstniecības līdzekli. Ar tiem ārstēja podagru, reimatismu, brūces, čūlas un tūskas, uzliekot kāpostu lapas uz problemātiskajām vietām.

Šobrīd atziņa ir vairojusies, un ir pierādīts, ka kāpostu kompreses palīdz arī pie iekaisumiem, sāpēm, sastrutojumiem (artrītiem, furunkuliem, kukaiņu kodumiem, migrēnām, pleirītiem, muskuļu sāpēm, ekzēmām, pinnēm).

Mēs savā ģimenē **kāpostu kompreses** lietojam šādi:

- paņemam pāris kāpostu lapas, nomazgājam un nosusinām;
- ar mīklas rulli vai citu līdzīgu priekšmetu lapas sasitam;
- tad liekam tās cepeškrāsnī pakarsēties uz pannas, kura pārklāta ar cepampapīru, apmēram 2 minūtes 200 °C temperatūrā;
- uzliekam uz problemātiskās vietas, pārlietam pāri plēvi un nostiprinām ar kādu saiti;
- tad atstājam uz nakti, bet ne ilgāk par 6–8 h.

Varam apliecināt, ka ne vienu vien reizi Dievs caur šo procedūru ir nesis Savu dziedinājumu.

Dažos gadījumos nav ieteicama komprese ar plēvi, tāpēc pirms lietošanas par to vienmēr ir labi pajautāt ģimenes ārstam vai kādam veselības aprūpes speciālistam.

Sarkano kāpostu var lietot arī iekšķīgi.

RECEPTE GASTRĪTA UN PEPTISKO ČĻU ĀRSTĒŠANAI

Sastāvdaļas vienai 250 ml glāzei:
- 170 g svaiga kāposta;
- 240 g svaigu burkānu;
- 85 g svaiga, nomizota kartupeļa.
Sulu spiedē vai jaudīgā blenderī visas sastāvdaļas sasmalcina un lieto pa 1/2 glāzei pirms ēdienreizēm. Ieteicamais kurss ir 2–4 nedēļas.

UZTURVĒRTĪBA

Šis veselīgais dārzeņis satur ļoti maz kaloriju, bet daudz vērtīgu uzturvielu. Kālijs un fosfors, folskābe un C vitamīns ir tas, kas mudina īpaši pateikties Dievam par sarkano kāpostu.

Sarkanajos kāpostos ir daudz vairāk C vitamīna nekā baltajos kāpostos.

Skābētajos kāpostos C vitamīnu ir vieglāk saglabāt ilgstošākā laika periodā, tāpēc, īpaši ziemas mēnešos, tie ir ļoti ieteicami.

Lai arī sarkanajos kāpostos ir daudz šķiedrvielu, gremošanas sistēmai tie nav viegli sagremojami. Gremošanas sistēmas darbu var atvieglot, pievienojot kāpostiem ķimenes, majorānu, fenheli vai anīsu. Ja nevēlaties šos garšaugus pievienot kāpostu ēdieniem, var no tiem pagatavot tēju un nesaldinātu izdzert ne vēlāk kā pusstundu pirms ēšanas.

Sarkanā kāposta specifisko garšu rada glikozinolāti. Šis sērskābi saturošās sinepju eļļas sadalās fermentēšanas procesā, kad dārzeņi tiek sagriezti un apstrādāti. Glikozinolātu sadalīšanās produkti ir bioaktīvi un tāpēc ļoti vērtīgi un noderīgi. Pateicoties glikozinolātiem, sarkanajiem kāpostiem piemīt pretmikrobu, pretvēža un nedaudz arī holesterīna līmeni pazeminošas īpašības.

Sarkanais pigments tajos ir, pateicoties flavonoīdiem. Tas stiprina imunitāti, kavē iekaisuma procesus un attīra no brīvajiem radikāļiem.

VIRTUVES NOSLĒPUMI

Ja vēlaties ēst sarkanos kāpostus svaigā veidā, tos ieteicams smalki sagriezt vai sarīvēt. Pievienojot dažādas mērces, salātu garšu ir iespējams dažādot.

Mūsu ģimenes parocīgākā, iecienītākā un ziemā visvairāk lietotā kāpostu salātu mērce sastāv no 4 komponentiem:

- auksti spiestas olīveļļas,
- rauga pārslām,
- garšaugu sāls,
- ķimenēm.

Sarkanos kāpostus var arī apstrādāt termiski gan zupās, biezzupās, gan sautējumos, gan tīņos, gan pīrāgos u. c.

Ekskluzivitāti ēdieniem ar sarkano kāpostu bieži vien piešķir zili vai sarkani violetā nokrāsa. Ēdiena nokrāsa ir daļa no ēdiena pagatavošanas mākslas. Lai saglabātu sarkanīgi violeto nokrāsu, var pievienot spinātus, brokoļus, valriekstus vai mandeles. Ja vēlaties iegūt spilgtāku sarkanīgi violeto krāsu, pievienojiet nedaudz citrona sulas. No ķīmiskā viedokļa šo efektu rada antocianīni, kas darbojas kā skābuma indikatori.

Rakstu sagatavoja Bērziņu ģimene

10. nodaļa

NIKNUMA LIESMAS

Iepriekšējā nu gan bija varen aizraujoša nodaļa! Onkulis Sobats sastapa īstu Debesu sūtni un uzzināja par eņģeļiem. Viņš nekavējās ne mirkli, lai eņģeļa nesto brīnišķo apsolījumu pavēstītu visam ciemam. Vēl mēs uzzinājām, ka Džavabs ir nodevis sirdi Dievam un gatavojas kristīties, un ne viņš vien – arī viņa vecāki! Tie gan ir vareni jaunumi! Tomēr ne jau visi par to priecājās, un nodaļu noslēdza kāda cilvēka velnišķīgie smieklī, kuri – tas ir ļoti iespējams – norādīja uz kādu negantu nodomu...

Nākamās dienas Saksē pavadīja virsaiša namā. Viņu rūpīgi apkopa virsaiša sieva – Džavaba māte. Pakū viņu apciemoja katru dienu, un ar katru dienu Saksē jutās arvien labāk.

Pagāja nedēļa, pirms viņš atkal gulēja savās mājās, bet pat pēc atlabšanas Saksē daudz laika pavadīja ar Džavabu. Viņiem abiem ļoti patika sarunāties, un Saksē vēl nebija pietiekami stiprs, lai strādātu.

Nākamajā dienā pēc Radžina aiziešanas ciemā ieradās tirgonis. Viņš bija jauktenis, ķīnietis un malajietis, un viņš vēlējās iegūt kadžangu. Lauztās Gaismas iedzīvotāji bija prasmīgi kadžanga darinātāji, jo palmas, ko izmantoja tā veidošanā, auga tieši šajos kalnos un bija tam īpaši piemērotas.

Kadžangu darina no palmu lapām, tās sašujot kopā loksnes. Šūšanai izmanto rotangpalmu pavedienus, un pabeigta loksne izmēra ziņā ir kā liels kvadrāts, kura malas ir garākas par metru. Šis sloksnes izmantoja daudzām mērķiem – māju sienām, jumtu darināšanai pagaidu nomētnēs, laivās vai dārzos, āra tirgus stendiem, bifeļu ratu nojumēm un lai apsegtu jebko, ko vien bija nepieciešams pasargāt no spēcīgā lietus.

Tirgotājs piedāvāja ļoti labu cenu par tūkstoti kadžanga sloksni. Ciema iedzīvotāji bija ļoti priecīgi un sāka vākt palmu lapas, šūt tās loksnes un likt saulē kaltēties. Pabeigtās sloksnes sakrāva zem virsaiša mājas, jo tā bija

augstāka par pārējām būdām ciemā, kā arī tirgonis par atbildīgo bija nosaucis virsaiti.

Aptuveni trīsdesmit vīri vāca lapas, kamēr sievietes tās šuva kopā, žāvēja un krāva kaudzēs. Darbs bija turpinājies vairākas dienas, un Saksē ar Džavabu, sēžot virsaiša dēla istabā, dzirdēja kadžanga lapu čaukstēšanu, kad sievas zem mājas ar tām strādāja. Darbs jau bija gandrīz pabeigts.

Saksē palūkojās lejup cauri lielajai spraugai bambusa grīdā.

“Viņas ir piekrāvušas pilnu jau pusi no vietas, kas ir zem mājas. Nu viņas to krauj tieši zem mums, tāpēc ilgi vairs nevarēsim visu vērot. Es vēlos, kaut arī pats varētu vākt palmu lapas!” zēns teica.

Džavabs atbildēja: “Jā, arī es velētos piebiedroties, bet vēl jāpaiet vismaz divām nedēļām, līdz es varēšu sākt staigāt. Radžins tā teica.”

Sarauktu pieri viņš nolūkojās uz apsiesto kāju un tad mēģināja ieskatīties cauri grīdas spraugām uz lejā notiekošo. Šina traucēja to darīt, tāpēc Saksē atstāja visu, kas tur notika.

Kūnings, kurš, šķiet, pazina tirgoni, visur rostījās, pārraudzīja darbu un norādīja sievām, kā pareizi sakraut pabeigtās sloksnes. Likās, ka viņš ir pavisam aizmirsis par Dieva mācību un savu naidu pret to.

Savukārt abi zēni nepartraukti runāja par Dievu, drīzumā gaidāmajam kristībām un mazo

Vīvī. Beidzot bija noteikta kristību diena – trīs nedēļas pēc nākamās atpūtas dienas. Zēniem sarunājoties, auga viņu interese un arī viņu ticība Dievam.

Kādu pēcpusdienu Džavabs jautāja Saksē: “Kāpēc gan arī tu nevarētu kristīties?”

“Es ticu, ka Dievs ir šeit, es esmu dzirdējis Viņu runājamies ar mani. Es zinu, ka Viņš ir varens un laipns, bet mana sirds raustās kā putns tiklā un vēlas aizbēgt. Mana ticība nav klusa un nesatricināma kā tavējā.”

Džavabs to īsi apsvēra: “Vai tava sirds ilgojas pēc Dieva?”

“Kad esmu nonācis nepatīkšanās, jā, tad mana sirds ilgojas pēc Dieva. Bet tu pēc Viņa ilgojies visu laiku, un tieši tāpēc tu esi tam gatavs, bet es vēl ne,” nopūtās Saksē.

Zēni zināja, kad pienāca atpūtas diena, Radžins viņiem bija iemācījis, kā skaitīt dienas un atcerēties septīto dienu pēc kārtas. Šai dienā viņi sēdēja virsaiša namā un dziedāja gabaliņus no dziesmām, kuras tie varēja atcerēties, kā arī runāja par lietām, kuras bija uzzinājuši no Dieva Vārda. Viņiem pievienojās arī virsaitis un viņa sieva, abi bija atlikuši visus tās dienas darbus. Visas kadžanga sloksnes bija pabeigtas, un nākamajā dienā tirgonis bija paredzējis nosūtīt vairākus strādniekus, kas nonesīs loksnes lejā uz tirgu Inanamā. Visas sloksnes bija kārtīgi saliktas zem virsaiša mājas.

Saule bija gandrīz norietējusi, kad pie viņiem ieradās onkulis Sobats. Viņš paskaidroja: “Mēs domājam, ka pie jums jāierodas arī kādam no Dziedošā Ūdens ciema. Es pie jums palikšu līdz rītam.”

Tad onkulis Sobats sāka stāstīt visu, kas bija noticis ciemā šonedēļ, un viņi savukārt pastāstīja visu, ko bija runājuši un domājuši, un uzdeva Sobatam daudz jautājumu.

“Kāpēc ciemā nevienu neredz? Vai visi ir devušies prom? Ciems izskatījās pamests, kad šodien šeit ierados,” teica onkulis Sobats, piecēlies kājās un raudzīdamies ārā pa logu.

Virsaitis atbildēja: “Visi ir vairākas dienas smagi strādājuši, vācot lapas un šujot kadžangus, viņi ir noguruši. Domāju, ka visi atpūšas savās mājās.”

“Esmu pārliecināts, ka neviens nezina par tavu ierašanos,” teica Džavabs. “Citādi visi drūzmētos šeit un jautātu par mazo Vīvi un kristībām.”

“Arī es esmu noguris,” iekārtojies uz paklājiņa, teica Sobats. “Pavadīsim šo laiku tikai savā starpā! Ja neviens nezina, ka esmu šeit, tad labi, ka tā, mums ir daudz, par ko runāt.”

Saule norietēja, un tika iedegta eļļas lampa. Pakū iegriezās, lai uzzinātu, kad Saksē dosies mājās, un uz īsu brīdi palika, kamēr viņi visi, sasēdušies uz grīdas ap lampu, slavēja Dievu. Pat Pakū nolieca galvu un klausījās.

Tad Saksē un viņa tēvs devās mājās. Onkulis Sobats teica, ka pārnakšņos virsaiša namā, jo gribēja pavadīt vēl mazliet laika ar Džavabu.

Tai naktī lija. Viss ciems gulēja. Miglas vāli un smalkais lietus ietina kalnu virsotnes un noslēpa visas zvaigznes, nebija redzams arī mēness. Saksē klausījās, kā lietus maigi sitas pret jumtu. Miers pārņēma viņa prātu, un viņš aizmiga.

Zēnam likās, ka viņš tik tikko ir aizvēris acis, kad viņu pamodināja daudzas skaļas balsis, kas kļiedza pa visu ciemu. Tās varēja dzirdēt pat pāri lietus troksnim, un tās visas sauca: “Uguns, uguns!”

Pirmā doma, kas ienāca Saksē prātā, bija: “Kā gan kaut kas var degt naktī, kad list lietus?” Pakū un Saksē aizskrēja pie durvīm un palūkojās ārā. Dega virsaiša māja! Jumts bija mitrs un tumsā izskatījās melns, bet kadžanga kaudzes dega ar milzu

liesmu, kas visapkārt izplatīja baisu atblāzmu. Uguns jau bija saēdusi nama grīdu, un tā ielūza.

“Džavab, Džavabi!” Saksē kļiedza un metās ārā no būdas, bet tēvs viņu apturēja.

“Skaties!” viņš norādīja uz grīlīgu stāvu, kas tuvojās. Tas bija onkulis Sobats, kas nesa uz rokām Džavabu. Bija redzams, ka Džavabs ir ļoti uztraukts.

“Es redzēju, es redzēju...” viņš mēģināja ko pateikt, taču Pakū viņu pārtrauca: “Vai esi ievainots?”

“Nē,” viņa vietā atbildēja Sobats. “Paldies Dievam, ka mēs nesadegām. Es uz brīdi atstāšu Džavabu jūsu mājā.”

“Kur ir virsaitis, kur Džavaba māte?” Pakū sauca pāri ugunsgrēka troksnim. “Vai viņi ir tur, ugunī?”

“Nē, viņu tur nav,” Sobats teica, ienākdams istabā. Viņš nolika Džavabu uz paklājiņa. “Kāds atnāca un pasauca viņus. Uz namu atnāca kāds zēns un lūdza abus ātri ierasties.”

“Vai virsaitis zina, ka deg viņa māja?” Saksē jautāja.

“Esmu pārliecināts, ka nu viņš to noteikti zina, jo ugunsgrēka blāzma ir redzama visā ciemā, un arī lietus ir mazliet mitējies. Man prātā bija tikai tas, kā dabūt laukā Džavabu. Vēl brīdis, un viņš būtu pagalam. Uguns izplatījās lielā ātrumā. Tā bija karstāka par jebko, ko esmu pieredzējis. Pats saviem spēkiem viņš nekad nebūtu ticis laukā.”

Ciema iedzīvotāji lielā apjukumā skraidīja apkārt degošajam namam. Pakū un Sobats izgāja viņiem pretim, bet Saksē stāvēja mājas durvīs, vēroja visu un stāstīja Džavabam par redzēto.

Ēka nodega ļoti ātri, jo bija celta no bambusa, niedrēm un kadžanga. Sausās sloksnes no lietus pasargāja nama grīda, un tās uzliesmoja vienā acumirkli. Tās sadega īsā laikā ar milzīgu liesmu, kuru nekas nespēja apturēt. Neviens arī necentās ko darīt, tikai skraidīja apkārt un no pārsteiguma un bailēm kļiedza un vāvuļoja.

Tad piesteidzās virsaitis un viņa sieva, šķita, ka abi skrējuši no ciema tālākā gala.

“Mans dēls, mans dēls!” skaļā balsī sauca virsaitis un mēģināja ieskriet degošajā namā. Viņu apturēja

daudzas rokas. Džavaba māte sāka kliegt un raudāt, tad raudāšanu turpināja ciema sievas, kuras pat nezināja, par ko tieši vaimanā. Dažas no viņām bija redzējušas, kā Sobats aiznes Džavabu drošībā, bet lielākā daļa nezināja, vai Džavabs ir dzīvs.

Onkulis Sobats izlauzās cauri raudošajām sievietēm un uzlika roku virsaiša plecam.

“Nāc, nāc!” viņš teica. “Džavabs ir drošībā, ļauj man tevi aizvest pie viņa!”

Vecais vīrs ļāva sevi aizvest līdz Pakū mājai. Kad viņš ieraudzīja savu dēlu sēžam uz paklājiņa un smaidām, tad nokrita uz grīdas un raudāja kā bērns: “Cik labi, cik labi! Debesu Dievs atsūtīja Sobatu glābt manu dēlu! No šīs dienas mana sirds sekos Dievam!”

Džavaba māte stāvēja blakus vīram, un pār viņas vaigiem ritēja lielas asaras. Viņa pieskārs dēla sejai un matiem, bet Džavabs pasniedzās augšup un satvēra mātes plaukstu savā: “Viss ir kārtībā, māmiņ, es neesmu cietis! Dievs atsūtīja Sobatu mani izglābt.”

Tad Pakū jautāja: “Kas tevi pasauca prom no mājas tieši pirms ugunsgrēka?”

“Tas bija mazs puisēns, viņš dzīvo tālākajā ciema galā,” virsaitis pamāja ar trīcošu roku Sobata virzienā. “Redzi, puisēns teica, ka viņa mājās kāds ir ļoti slimš un ka mums abiem tūlīt pat ir jādodas turp par spīti tumsai un lietum.”

Virsaitis apsēdās uz paklājiņa blakus dēlam un uzlūkoja visus apmulsušām acīm: “Kad nonācām galā, izrādījās, ka neviena slimnieka tur nav. Viņi teica, ka kāds būs kļūdījies, ka puika ir kaut ko sajaucis.”

“To es nesaprotu. Kā gan kas tāds varēja notikt?” Pakū seja bija bargā. “Tas ir ļoti dīvaini! Vai puika, kurš jūs pasauca, redzēja jūsu mājā arī Sobatu?”

“Nē, protams, ka ne!” atbildēja Sobats pats. “Mēs ar Džavabu runājamies, tad es vienkārši nodzēsu lampu un apgūlos uz paklājiņa. Neviens nezināja, ka es tur esmu. Ja viņš to būtu zinājis...”

Lielā uztraukumā Pakū satvēra virsaiša plecu un jautāja: “Kā tu domā, kas izraisīja ugunsgrēku?”

Vecais vīrs drūmi atbildēja: “Kāds pielaida uguni kadžangiem.”

“Tas bija Kūnings,” klusi ierunājās

Sobats. “Viņš bija tas, kurš pielaida uguni sloksnēm. Kad tās uzliesmoja, es redzēju viņa seju. Tad viņš ieraudzīja mani un aizbēga.”

Mazā grupa no pārsteiguma sēdēja kā apstulbusi, saprotot, kam Sobats bija kļuvis par liecinieku. Virsaitis piecēlās: “Vārdotājs bija tas, kurš lika puikam mūs pasaukt! Viņš bija paredzējis nogalināt Džavabu!”

Tad satrauktā balsi ierunājās Pakū: “Bet debesu Dievs jau bija atsūtījis uz jūsu mājām Sobatu, par kura atnākšanu neviens nezināja...”

“Kūnings gribēja sadedzināt Džavabu, jo Džavabs mīl debesu Dievu! Viņš gribēja nonāvēt manu dēlu, jo Džavabs grasās kristīties, un neprāta zāles izrādījās pret viņu bezspēcīgas!” virsaitis satraucās aizvien vairāk, sākdams runāt arvien ātrāk un ātrāk, skaļāk un skaļāk.

Cilvēki ārpusē sadzirdēja viņu un sāka spiesties iekšā pa durvīm. Tad virsaitis aicināja visus uzklaustīt, kas viņam sakāms, un paskaidroja, kas noticis, kā arī – kas to izdarīja un kāpēc. Pūlī atskanēja pārsteiguma

un dusmu pilni saucieni. Daži gribēja uzreiz notvert Kūningu un viņu sodīt, bet virsaitis tos apturēja. Viņš nu bija nomierinājies un varēja runāt kā cilvēks, kam pieder vara.

“Dodieties mājās un ejiet gulēt,” viņš teica. “Mēs šonakt nakšņosim Pakū namā, varam gulēt viņa virtuvē. Rīt sāksim vākt materiālus jaunai mājai. Mēs to uzcelsim daudz labāku nekā iepriekšējo, un tajā mēs uzcelsim lielu istabu debesu Dievam, kurā varēsim viņu slavēt svētajā dienā!”

UZDEVUMS

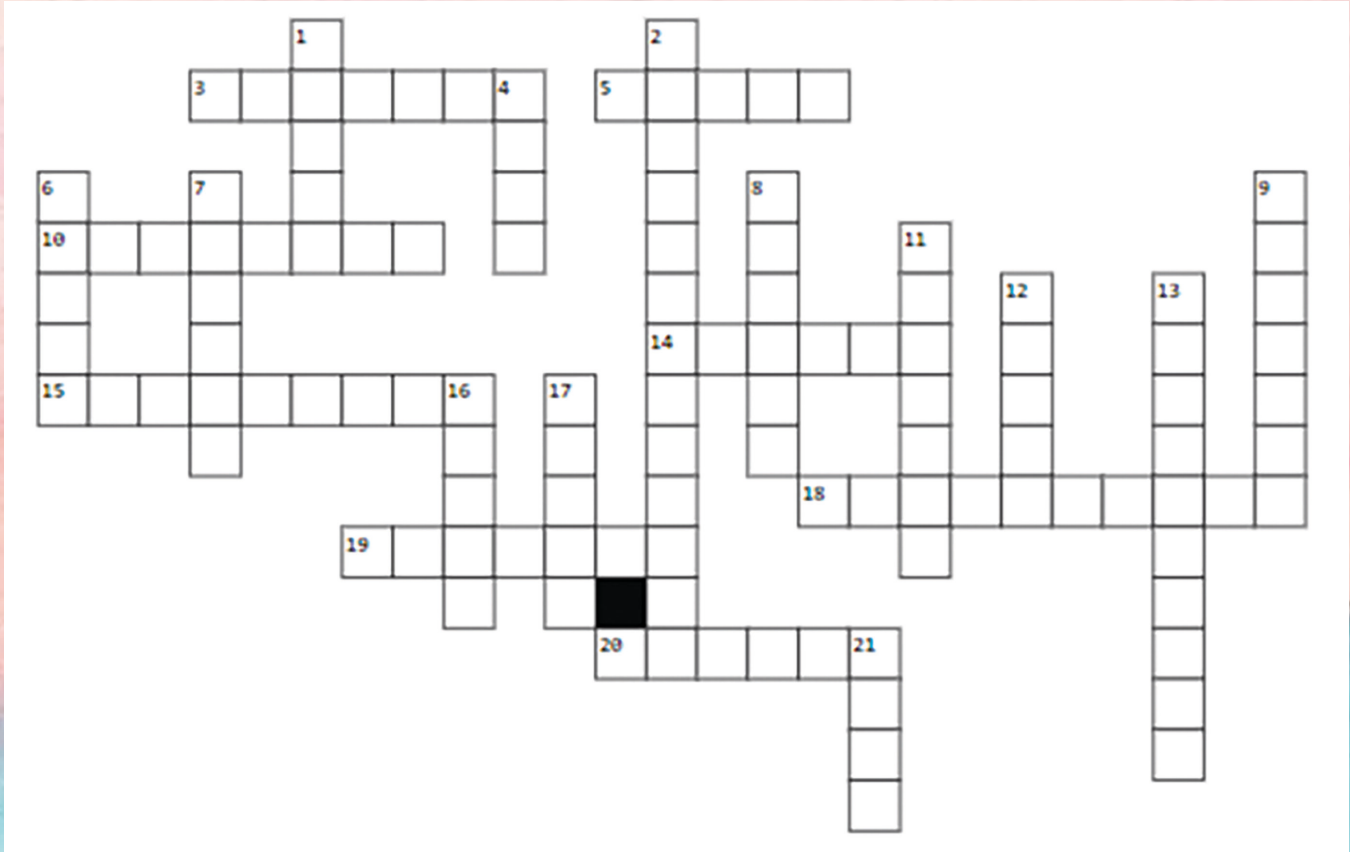
Izlasi Bībelē Daniēla grāmatu un aizpildi krustvārdu mīklu!

HORIZONTĀLI

3. Nebukadnēcars pavēlēja zelta tēlu ...
5. Daniēla draugus iemeta degošā ...
10. Galminieku priekšnieks.
14. Ceturtā valsts bija cietā kā ...
15. Daniēls pilnīgi ... Dievam.
18. Daniēla mainītais vārds.
19. Jauneklis, kurš tika saņemts gūstā.
20. Jauneklis, kurš tika saņemts gūstā.

VERTIKĀLI

1. Tēla galva bija no ...
2. Bābeles ķēniņš.
4. Cik draugu bija Daniēlam?
6. Daniēlu iemeta ... bedrē.
7. Cik dienas viņiem deva izmēģināt veselīgo ēdienu?
8. Dievs sūtīja Savu ... un izglāba draugus.
9. Jauneklis, kurš tika saņemts gūstā.
11. Jauneklis, kurš tika saņemts gūstā.
12. Akmens, kas satrieca tēlu ir ...
13. Daniēls un viņa draugi Dievam ... (ko darīja?)
16. Savas valdīšanas laikā Nebukadnēcars redzēja nozīmīgu ...
21. Kādu ēdienu izvēlējās ēst Daniēls ar draugiem?

Piektā liecību grāmata

Izdevniecības
"Patmos"
jaunums!

*Kurš liek
ziedēt ābelēm?*